

Nguyễn Nhật Ánh

KINH VAN HOA

43

**KHÁCH SẠN
HOA HỒNG**

Nguyễn Nhật Ánh

**KINH VẠN HOA 43
KHÁCH SẠN HOA
HỒNG**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 43: Khách Sạn Hoa Hồng

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Bìa: Nguyễn Minh Thắng

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 07-September-2015

Tổng số 85 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Lúc đó khoảng bốn rưỡi chiều. Dì Năm ngồi tiếp khách mà bụng không yên. Dì hết nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường lại thấp thỏm quay đầu ngó ra màn mưa lất phất ngoài trời, sốt ruột thấy mưa mỗi lúc một nặng hạt. Mưa thoát đầu không tiếng, thoát đã vang lên lộp bộp rồi chuyển qua rào rào nghe như tiếng hàng ngàn con ngựa đang phi.

Giờ này lẽ ra dì đã có mặt trước cổng trường Minh Tâm để đón thằng Triều, con dì. Triều năm nay tám tuổi, vừa vô lớp ba bán trú, ngày nào đúng bốn rưỡi cũng theo đám bạn ra trước cổng đợi dì.

Dám thằng bé lúc này đang ướm mem. Mưa xối xả thế này chẳng biết nó đứng ở đâu. Dì lo lắng nghĩ. Dì nhớ là mái che trước cổng trường nhỏ xíu, không đủ chỗ cho bọn nhóc chen chúc. Mà giờ tan học thì cả trường ùa ra chứ ít ỏi gì. Nhưng chắc là không đến nỗi nào. Thế nào cô bảo mẫu cũng sắp xếp cho bọn học trò trú ở đâu đó, đời nào cô để cho bọn nhỏ dầm mưa. Dì Năm tự trấn an và bõn chồn quay sang khách.

Khách là mối lái quen, tới bàn bạc chuyện bỏ mối hàng ngoài chợ. Khổ nỗi, chuyện hàng họ đã xong lâu rồi nhưng khách không chịu nhóm đít, cứ ngồi cà kê dê ngỗng suốt.

Đã thế, khách hăng chuyện đến quên cả ý tứ. Cái việc dì Năm chốc chốc lại ngược nhìn đồng hồ ngoài mục đích coi giờ còn có ý nghĩa nhắc cho người đối thoại biết mình đang có chuyện phải đi, khách biết điều thì nên lập tức cáo từ cho.

Nhưng vì khách không ý tứ, nên dĩ nhiên cũng không biết điều. Thấy dì Năm quay tới quay lui, khách tưởng dì mỏi cổ, bèn sốt sắng khoe hiểu biết:

- Chắc chị bị khớp. Tuổi này mười người hết chín người bị khớp. Bệnh này dễ lâu nguy hiểm, không khéo chuyển qua tim. Để tôi giới thiệu chị ông bác sĩ Cương. Ông này chuyên về ...

Khách thao thao, bất chấp dì Năm có muốn nghe những chỉ dẫn y học

của mình hay không. Bài diễn thuyết của khách làm khuôn mặt dì Năm méo đi như quả dưa chuột phơi khô. Dì biết khách lại bắt đầu một câu chuyện lằng nhằng mới và cũng như cơn mưa ngoài kia, loại chuyện liên hoàn dây cà ra dây muống này khó mà biết được chừng nào nó mới chấm dứt.

Khách nhắc thấy vẻ đau khổ của dì, lại hăm hờ:

- Chị đừng quá lo. Thứ bệnh này tuy khó chữa nhưng cũng chưa đến nỗi gọi là nan y.

Dì Năm đáp lại sự quan tâm quá đáng của khách bằng cách đánh mắt lên đồng hồ một lần nữa. Lần này, dì cảm thấy cây kim phút đang mỗi lúc một rời xa con số 6 kia như đang chích mạnh vào tim dì. Thế là dì đứng bật dậy, cho phép mình tạm quên đi những đức tính như kiên nhẫn hay lịch sự:

- Chết, tới giờ tôi đi đón thằng nhỏ rồi! Xin lỗi chị nghe!

Khách sững sốt:

- Trời đất, vậy hả?

Rồi khách phúi quần đứng lên, trách móc một cách chân thành:

- Thế mà nãy giờ chị không lo đi đón cháu, cứ ngồi cà kê hoài! Chuyện trò thì lúc nào chuyện trò chẳng được.

Nói xong, khách te te ra cửa, ngoắt xích lô, nháy mắt đã biến mất.

Dì Năm quơ vội chiếc áo mưa, tròng qua loa vào người, chỉ kịp gài hai trong mười bốn chiếc nút, rồi quỳnh quít đạp Honda, hấp tấp chạy đi.

Thằng con dì mới có tám tuổi, nếu đứng bơ vơ một mình trước cổng trường, lại giữa cảnh mưa gió sấm chớp thế này, chắc nó sợ hãi lắm! Dì càng nghĩ càng lo, lòng nóng như lửa đốt. Cho nên mưa quất rất mặt mà dì lóng ngóng hoài, không sao kéo nổi chiếc nón phía sau lên trùm đầu. Cuối cùng, sốt ruột quá, dì chẳng thèm đánh vật với chiếc nón nhùng nhằng đó nữa, cứ để đầu trần chạy băng băng dưới mưa.

Chỉ đến khi trường Minh Tâm hiện ra với lối nhỏ học sinh và phụ huynh đang đứng chờ con trước cổng, dì mới thở phào:

- May quá! Vẫn còn đông người thế kia!

Dừng xe sát lề đường, dì lướt mắt dọc đám học sinh lúc nhúc, môi nở sẵn một nụ cười, chờ tiếng kêu hân hoan quen thuộc:

- Mẹ ơi, con ở đây nè!

Nhưng dì Năm chờ hoài, chờ hoài, vẫn chẳng nghe thằng con dì lên tiếng gọi. Đảo mắt một lượt nữa, vẫn chẳng thấy thằng Triều đâu, dì lấy làm lạ quá. Nó đang ở đâu kia? Hay nó đụt mưa trong hành lang chưa kịp ra?

Dì nhướn mày, ánh mắt xoáy vào bên trong sân, phập phồng sục sạo. Lúc này nụ cười trên môi dì đã tắt, thay vào đó là vẻ lo âu càng lúc càng rõ nét. Dì không biết là dì đã rời khỏi yên xe và đang đứng nhấp nhóm bên lề đường trên đôi chân liên tục ngọ nguậy.

Đang còn cào lo lắng, dì bỗng nhìn thấy cô bảo mẫu lớp thằng Triều. Cô đang đứng kế cổng trường, bên cạnh đám đứa học trò lớp cô. Dì Năm nhận ra ngay những đứa nhỏ cùng lớp với con mình.

- Cô giáo!

Dì vội vã bước lại, cất tiếng chào.

Nhận ra dì Năm, cô giáo vui vẻ:

- Chào chị.

Đang nói, chộp bắt gặp vẻ khác lạ trên mặt người đối diện, cô bỗng sững lại:

- Chị ... chị chưa về sao?

- Về- Dì Năm nghe một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng – Tôi mới đến mà cô giáo.

Rồi ngay tức khắc, linh cảm có sự chẳng lành, dì hoảng hốt, lưỡi ríu lại:

- Thằng Triều đâu, cô giáo?

Tới lượt cô bảo mẫu chết điếng. Cô há hốc miệng, quai hàm cứng lại nên cô nói một cách khó khăn:

- Không phải ... không phải lúc này chị đã ... đón cháu về rồi sao?

Dì Năm nghe như có ai nện búa vào đầu mình:

- Không!

Dì bàng hoàng thốt lên, chân loạn choạng như muốn té.

Cô bảo mẫu bước nhanh tới, đưa tay đỡ người phụ nữ trước mặt. Cô đã hoảng lắm, nhưng thấy dì Năm hoàn toàn mất tinh thần, cô cố tỏ ra bình tĩnh:

- Chị đừng lo lắng quá! Nếu không phải chị, có thể người nhà chị đã đón cháu về rồi!

- Không thể nào đâu, cô giáo! – Dì Năm phản đối bằng giọng hoang mang, lúc này dì đã gượng đứng lại được – Nhà tôi trước nay chỉ có tôi đi đón cháu.

- Chứ còn ba cháu?

- Ông nhà tôi không bao giờ làm chuyện đó. Cô giáo biết mà.

Dì Năm biết rõ chồng mình hơn ai hết. Dượng Năm vốn là con sâu rượu. Dượng suốt ngày say bết nhè, và với đầu óc lúc nào cũng khật khừ như vậy, e rằng dượng không biết thằng Triều học ở trường nào, nói gì đưa với đón.

- Thế cháu Triều có anh chị gì không? – Cô bảo mẫu lại hỏi, cố tìm một chút ánh sáng.

- Nó có một đứa anh. Nhưng anh nó giờ này đang đi học thêm, cô giáo à.

Dì Năm đáp và nghe trái tim mình càng lúc càng bị nén chặt dưới nỗi lo âu. Dì dán mắt vào mặt cô bảo mẫu, run run hỏi:

- Thế khi này cô có thấy rõ ai đón cháu không?

- Dạ ... dạ ... không! – Cô bảo mẫu đáp, miệng khô khốc, cố giữ cho giọng đừng đứt quãng – Vừa ra tới cổng, cháu bỗng vụt chạy băng băng.

Cô cúp mắt xuống, giọng ân hận:

- Lúc đó tôi nghĩ cháu đã nhìn thấy chị.

Lòng dạ cô bảo mẫu lúc này bứt rứt không để đâu cho hết. Cô thầm giận sự khinh suất của mình quá. Xưa nay, cô rất cẩn thận, bao giờ cô cũng chỉ yên tâm khi đã giao tận tay từng đứa học trò cho người nhà. Thế mà chiều nay không hiểu sao cô lại chủ quan đến mức không buồn gọi thằng Triều lại, thậm chí cũng không nghĩ đến chuyện xem người đón nó là ai. Chắc tại lúc đó đông đúc quá, phần học trò tuôn ra như bày ong vỡ tổ, phần phụ huynh đứng dày trước cổng, tiếng gọi nhau í ới chen lẫn tiếng mưa lộp độp càng lúc càng lớn khiến đầu óc cô rối bời.

Cuối cùng, không thể im lặng mãi được, mà im lặng cũng chẳng giải quyết được gì, cô bảo mẫu khẽ liếc đám đông tò mò bu quanh đang xôn xao bàn tán rồi ngược lên nhìn dì Năm, mấp máy môi:

- Xin chị bình tĩnh! Tôi sẽ báo chuyện này cho bên công an. Tôi nghĩ họ sẽ tìm ra cháu trong thời gian ngắn nhất.

- Chắc phải vậy thôi, cô giáo à! – Dì Năm cắn môi, nhìn mặt dì có cảm giác dì cố nén một tiếng nấc – Tôi sẽ chờ cô đi!

Dì Năm quày quả quay xe ra. Nhưng khi đã ngồi lên xe, cầm tay lái rồi, dì bỗng thay đổi ý định.

- Khoan đã, cô giáo! – Dì quay lại nhìn cô bảo mẫu – Để tôi chạy về nhà trước đã! Biết đâu có người nào đó đón cháu về.

Mặt cô bảo mẫu rạng lên:

- Ủ, biết đâu!

- Nếu không có, lúc đó tôi sẽ gọi điện cho cô giáo.

Dì Năm vội vàng nói rồi vội vàng đạp máy, chính xác là vừa nói vừa đạp máy cùng một lúc. Rồi dì hối hả vọt xe đi.

Mưa đã tạnh nhưng dì không nghĩ đến chuyện cởi áo mưa. Cũng có thể dì không nhớ mình đang mặc áo mưa trên người.

CHƯƠNG 2

Chưa bao giờ dì Năm phóng Honda với tốc độ chóng mặt đến thế. Và cũng chưa bao giờ dì thấy chiếc xe chạy chậm đến thế. Dì bất lực khi muốn làm cho chiếc xe bay lên, làm cho chiếc xe đáp xuống trước nhà ngay lập tức theo ý muốn.

Đang nôn nóng, bất ngờ dì thắng “rét” một cái. Đường trơn trượt, dì lại thắng gấp nên bánh xe trượt đi, chiếc xe loạng choạng, đảo vòng, suýt ngã.

Ấy là vì dì nhắc thấy tấm bảng “điện thoại công cộng” bên cạnh đường. Tấm bảng nhắc dì nhớ ra dì có thể biết ngay tình hình ở nhà mà không cần chiếc xe phải mọc cánh.

Dì lật đật tấp xe vào lề.

Nhưng đầu dây bên kia không có ai nhắc máy. Tiếng “u” dài vang lên bất tận khiến dì sốt ruột kinh khủng. Như vậy là không có người ở nhà. Thằng Bá, anh thằng Triều, giờ này chắc chắn đang ở lớp học thêm. Dượng Năm dù nhắm mắt dì cũng biết đang khật khà bên chiếu rượu. Vậy là thằng Triều không biết đi đâu. Ý nghĩ đó làm dì muốn khóc quá.

Nhưng đến khi leo lại lên xe, dì lại cố bắt mình nghĩ theo hướng khác. Có thể bữa nay dượng Năm không say xỉn. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, đâu phải ngày nào người ta cũng nhúng môi vào rượu. Một bọm nhậu cũng thế. Cũng có một ngày không ngửi đến hơi men, ít ra là vì ngày đó hẳn ta không có xu nào trong túi. Và khi một người say chợt tỉnh, việc đầu tiên là hẳn ta nhớ đến vợ con. Tệ lắm, hẳn cũng nhớ đến con, nghĩa là trong trường hợp không may may nhớ đến vợ.

Dì Năm hy vọng ngày hôm nay dượng Năm ở trong trường hợp đó. Dì hình dung giờ này dượng đang dắt tay thằng Triều và hai cha con đang trên đường về nhà. Vì đã lâu lắm dượng Năm mới đến trường đón con, đã lâu lắm hai cha con mới có dịp đi bát phố cùng nhau nên cả hai không tránh khỏi đứng đĩnh hon thường lệ.

Dì Năm khấp khởi với ý nghĩ trong đầu. Dì giảm ga, cho xe chạy chậm chậm, vừa đi vừa quét mắt hai bên lề, hy vọng sẽ bắt gặp hai hình bóng thân yêu quen thuộc.

Cho đến khi cửa nhà hiện ra trước mắt mà vẫn chẳng thấy hai cha con đâu, dì lại thấp thỏm cho rằng họ đã vào nhà.

Ngay cả khi đã vào nhà, thấy nhà cửa vắng tanh, dì vẫn cố nghĩ hai cha con đang nấp ở đâu đó để chờ dịp bất ngờ nhảy xổ ra làm cho dì ngạc nhiên chơi.

Dì nhìn quanh, tùm tùm cười:

- Thôi, ra đi! Tôi đã biết hai cha con nấp ở đâu rồi.

Nhưng chẳng có ai nhảy ra cả. Ngay cả một tiếng động cũng không.

Dì kiên nhẫn lặp lại câu nói trên môi, đến lần thứ ba thì giọng đã nhòe nước mắt:

- Ra ... đi ... mà ...

Cuối cùng thì dì Năm buộc phải đưa tay chùi nước mắt và đứng lên.

Dì thần thờ tiến về phía chiếc bàn con đặt điện thoại. Dì đã quyết định rồi. Dì phải gọi ngay cho cô bảo mẫu lớp thẳng Triều. Dì phải đến ngay nhà cô để cùng cô đến đồn công an. Không thể chần chừ thêm một giây nào nữa.

Nhưng đúng vào lúc dì cầm chiếc ống nghe lên, chưa kịp quay số, tay dì đột ngột cứng đờ.

Dì giữ tay ở tư thế lơ lửng đó có đến một phút, mắt bị hút chặt vào lá thư nhét ở kẹt cửa.

Trước nay, thỉnh thoảng dì Năm vẫn nhận được thư của bà con. Khi đến mà không có người ở nhà, nhân viên bưu điện vẫn nhét thư vào khe cửa. Nghĩa là chuyện một lá thư nằm ở vị trí đó không phải là điều quá lạ lẫm đối với dì.

Nhưng lần này sự phát hiện đó khiến tim dì tự nhiên thất lại. Bằng linh cảm của một người mẹ, ngay lập tức dì biết chắc lá thư đó liên quan mật thiết đến sự mất tích của con dì.

Dì Năm buông ống nghe xuống, thấy bụng nhộn nhạo khác thường.

Dì tiến về phía cửa bằng những bước rón rén, cứ như thể có một cặp mắt nấp trong lá thư đang rình rập dì.

Đến lúc đã cầm lá thư trên tay, dì vẫn nửa muốn nửa không muốn mở ra xem, lòng đau đốn nghĩ đến sự chẳng lành.

Dì dẫn đo lật tới lật lui lá thư trên tay, mặt mày căng thẳng tột độ. Phong bì để trắng, không một dòng chữ. Cũng không tem, không bưu ấn. Như vậy thư không đến bằng đường bưu điện mà do một kẻ nào đó bí mật nhét vào.

Dì Năm cứ đứng trơ như vậy, nhìn lá thư run rẩy theo tay mình không biết đến bao lâu.

Rồi thì những ngón tay dì cũng phải nhúc nhích. Vì dì không thể không biết đến tung tích và số phận của con dì, dù số phận đó có hăm hiu đến mấy chẳng nữa.

Bì thư không dán như lật bật mãi dì mới rút được lá thư bên trong ra. Gọi là thư nhưng thật ra đó chỉ là mẫu giấy nhỏ gấp tư.

Giấy xé ra từ tập học trò, xé làm đôi thêm một lần nữa và trên cái diện tích toan hoản đó nguệch ngoạc mấy dòng chữ: “Con của ông bà đang ở chỗ chúng tôi. Rất bình yên. Bình tĩnh chờ chúng tôi liên lạc. Nếu ông bà tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai, tính mệnh thằng bé sẽ không bảo đảm.”

Thư không ký tên, lời lẽ cố tỏ ra lịch sự nhưng không giấu được sự đe dọa. Dì Năm đọc xong, mắt hoa lên, nghe bụng quặn đau như có ai đang xoắn lấy.

Dì cắn chặt môi, lưng tựa vào tường cho khỏi ngã. Thậm chí dì nhắm mắt lại để cố trấn tĩnh nhưng óc dì mỗi lúc một quay cuồng. Hàng chục câu hỏi hiện ra trong đầu dì gần như cùng lúc: Ai đã bắt cóc thằng Triều? Họ bắt cóc thằng bé làm gì? Tống tiền? Dọa dẫm? Gây áp lực? Dì Năm cố lục lọi trong trí nhớ, xem trong chuyện làm ăn buôn bán, dì có đụng độ với ai không, có ai thù oán với dì đến mức rắp tâm bắt cóc thằng con dì để rửa hận không, nhưng quả tình dì không tài nào nhớ ra. Và vào lúc thần trí hỗn độn như thế này mà bắt dì phải phăng ra ngay manh mối thì thật khổ thân cho dì quá.

Cuối cùng, mệt mỏi vì lo âu và bất lực, dì Năm uể oải ngồi phệt xuống nền nhà và cố tự an ủi là dù sao dì cũng đã biết được thằng Triều vẫn còn sống, dù tất nhiên là không rõ nó sống ở đâu và sống trong tay ai. Dì cũng mừng là đã kịp trông thấy lá thư của bọn bắt cóc trước khi gọi điện thoại cho cô bảo mẫu. Nếu dì không phát giác ra lá thư, cùng cô bảo mẫu xộc đến đồn công an thì chẳng biết chuyện khủng khiếp gì sẽ giáng xuống đầu thằng con bé bỏng của dì. Chỉ mới nghĩ đến thôi, dì đã nghe lưng nổi đầy gai ốc và tay chân run bần bật như người mắc chứng động kinh.

Dượng Năm bước vào nhà vào lúc dì Năm vẫn còn đang ngồi dán lưng vào tường.

- Úy, sao bà lại ngồi đây?

Dượng trợn cặp mắt đỏ kè lên, hơi rượu phun ra theo câu hỏi. Nói chính xác thì câu hỏi phu ra theo hơi rượu, vì dì Năm ngửi thấy hơi men nồng nặc trước khi ý thức được dượng Năm muốn nói gì.

- Thằng Triều bị người ta đem đi mất rồi!

Dì Năm không buồn đứng lên, cũng có thể không đủ hơi sức để đứng lên. Dì cứ ngồi phệt dưới đất, ngược nhìn chồng, mếu máo đáp.

Rồi như không nén được nữa, dì òa ra khóc.

- Khóc, khóc cái gì! – Dượng Năm quát lên – Bình tĩnh nói nghe thử nào! Ai đem thằng Triều đi? Mà đem đi đâu?

Dì Năm đáp lại hàng loạt câu hỏi của chồng bằng ba chữ gọn lỏn:

- Bọn bắt cóc.

- Bọn bắt cóc? – Dượng Năm lặp lại, dường như ngay tức khắc dượng chưa kịp hiểu ra ý nghĩa của ba chữ đó.

Dì Năm trả lời chồng bằng cách khóc to hơn. Tiếng khóc của dì tuôn ra xối xả, nếu không tràn ngập được căn nhà thì rõ ràng cũng đã ít nhiều làm ướt được dượng Năm.

Dượng Năm như tỉnh hẳn rượu. Và khi tỉnh rượu thì dượng ý thức ngay hoàn cảnh mà vợ chồng dượng đang lâm vào.

Dượng bước lại ghế, ngồi xuống, quay mặt về phía vợ, và hỏi bằng giọng cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Bà có chắc không đó?

Bây giờ thì dì Năm lớp ngóp đứng lên, dĩ nhiên phải vịn tay vào tường. Lẽ ra, dưới sức nặng của nỗi hoảng sợ không ngừng gia tăng, dì không đứng dậy được ngay như thế. Nhưng nếu như không đứng dậy thì dì không đưa được lá thư tận tay chồng.

Dượng Năm đón lấy mẫu giấy, xoay ngang xoay dọc, có lẽ đầu óc đang rối tinh rối mù nên mãi một lúc dượng mới xoay tờ giấy đúng chiều.

Đọc xong lá thư, dượng thần người ra, không nói một tiếng nào, mẫu giấy rời khỏi tay lúc nào dượng cũng chẳng hay.

Tiếng khóc của dì Năm lúc này đã chuyển qua thành rên rĩ, rì rầm nhỏ.

Lâu thật lâu, dượng Năm mới ngược mắt lên:

- Thằng Triều bị bắt cóc lúc nào?

- Lúc tan học! – Dì Năm sực sật đáp.

- Ngay trước mũi bà à?

- Lúc đó tôi chưa tới.?

Giọng dì Năm đượm hối hận. Rồi dì ấp úng thuật cho chồng nghe những gì đã xảy ra trong cái buổi chiều mưa gió đáng nguyên rủa đó.

- Tại bà cả thôi! – Dượng Năm rít lên khi vợ nói xong – Đón con không lo đón, cứ ngồi cà kê với mấy con mụ dở hơi!

Dì Năm cúi mặt xuống, và khi cúi gằm như vậy ánh mắt dì chạm phải lá thư của bọn bắt cóc đang nằm tênh hênh trên nền nhà, lúc đó thật tình dì thấy rằng sự lên án của chồng không xa sự thật là bao.

Trong khi dì Năm cúi mặt xuống đất thì dượng Năm hếch mặt lên trời. Vì dượng đang khoái quá. Trong khoảnh khắc đó, dượng tạm thời cho phép mình quên đi nỗi lo lắng về đứa con mất tích để tận hưởng niềm vui trách cứ người bạn đời, vốn là điều xưa nay vẫn thường xảy ra trong

nhà dựng như với vai trò hoàn toàn đảo ngược.

Nhưng nếu dựng Năm bằng lòng dừng lại ở đó thì có thể dựng được thưởng thức cái hương vị khoái trá đó lâu thêm một chút.

Đằng này, dựng để cho sự phấn khích dạt đi hơi xa. Quát lần thứ nhất, thấy vợ nhũn như con chi chi, dựng ra oai quát lần thứ hai:

- Phận làm cha làm mẹ mà chẳng thèm để mắt để mũi đến con cái, thật tôi chẳng thấy ai tệ như bà!

Lần này dựng quát lớn hơn, lời lẽ cũng khoa trương hơn.

Nhưng lần này thì lời quở trách khá tùy tiện của dựng không còn đủ sức nặng để buộc dì Năm phải cúi gằm đầu xuống nữa. Ngược lại, dì ngẩng phắt lên như bị ong chích:

- Ông nói thế mà không xấu hổ à! Sao ông không nhìn lại mình xem, suốt ngày chè vôi chén, có biết gì đến nhà cửa, vợ con. Thật tôi có chồng cũng như không.

Nhưng động mỗi thương tâm, nói xong, đã nín, dì lại khóc tồ tồ. Vừa khóc dì vừa nức nở oán trách:

- Nếu ông không bê tha nhậu nhẹt thì bữa nay thằng Triều đâu có bị bắt cóc dễ dàng như thế! Con người ta, mẹ không đi đón được thì có ba đi đón, đâu có bơ vơ như con nhà mình.

Những tiếng nói của dì tìm cách chen chúc và len lỏi qua tiếng khóc để tuôn ra nên nghe đứt nối và chảy nhão như những miếng bơ bị hơi nóng, thật tình là rất khó nghe. hỏ Hạnh

Nhưng dựng Năm nghe được hết. Dựng đã quá quen với những lời chì chiết của dì. Quen đến mức dựng không những nghe rõ mồn một những lời dì Năm đang nói mà còn biết chính xác những điều dì đang nghĩ trong đầu và sắp sửa nói ra.

Cho nên dựng vội quay lại cái đề tài nóng bỏng đang nung nấu trái tim dì:

- Vụ thằng Triều bây giờ tính sao?

Quả nhiên, nỗi lo lắng về đứa con lập tức xóa mất sự bức bối về người

chồng, dì Năm khẽ rùng mình, tiếng khóc ngưng bật và đôi mắt dì rõ ràng là đang hết sức hoang mang:

- Tôi ... tôi ...

- Theo tôi, mình nên báo ngay cho công an!

Dượng Năm bày tỏ ý kiến bằng giọng quả quyết. Rồi không đợi dì Năm có đồng ý hay không, dượng đứng phắt lên khỏi ghế và đi xăm xăm ra cửa.

Dì Năm chắc chắn là bị bất ngờ trước hành động quyết liệt của dượng Năm. Cho nên dì khựng lại mất mấy giây trước khi kịp tái mặt kêu lên:

- Khoan đã, ông ơi! Khoan đã!

Vừa kêu dì vừa đuổi theo dượng Năm, níu chặt tay dượng đề phòng dượng khăng khăng làm theo ý mình.

- Bà làm sao thế. – Dượng gạt tay vợ ra – Bộ bà không muốn giải thoát cho thằng Triều à?

- Ông nói gì lạ vậy? – Dì Năm phản ứng bằng cách ho lên một tiếng – Chẳng lẽ ông quên bọn bắt cóc đã viết gì trong thư sao. “Nếu ông bà tiết lộ chuyện này cho bất cứ ai, tính mệnh thằng bé sẽ không bảo đảm”.

- Bọn bắt cóc nào mà chả viết những câu nhăng nhít như vậy! – Dượng Năm hừ mũi, vẻ khinh miệt – Toàn là dọa dẫm!

Dượng thu năm dẫm:

- Tôi không tin công an không tóm cổ được bọn chúng. Xưa nay cả khối vụ ghê gớm hơn, người ta vẫn phăng ra nữa là.

- Nhưng tóm cổ bọn chúng để làm gì nếu lúc đó con mình ... con mình ...

Dì Năm không đủ can đảm nói hết câu nhưng nhìn khuôn mặt méo đi vì lo lắng của dì, dượng Năm biết thừa những ý tưởng rùng rợn nào đang nhảy múa trong đầu dì. Dượng gạt đi:

- Bà chỉ toàn nghĩ quẩn! “Nếu” sao được mà “nếu”!

Để khẳng định chỉ có dì Năm quẩn chứ dượng không quẩn, một lần nữa dượng lại dẫm bổ ra cửa:

- Tôi đi đây!

Dì Năm vội vã chạy theo, lần này không níu tay mà tóm cứng lấy vạt áo dựng:

- Không được đâu, ông ơi!

Dượng Năm quay ngoắt lại:

- Làm gì bà cứ cản tôi hoài vậy? Thế bà đã nghĩ ra cách nào hay ho chưa?

Dì Năm thận trọng kéo dượng Năm vô nhà:

- Vào nhà đã, rồi từ từ mình tính!

Dượng Năm khua chân một cách miễn cưỡng:

- Đúng là đàn bà!

Dì Năm vờ như không nghe câu nói của dượng Năm. Dì ngồi xuống ghế, kéo dượng ngồi xuống theo.

Dượng ngồi, có sửa soạn một tí để ra vẻ oai vệ. Vì đã lâu lắm rồi, chưa bao giờ dì Năm “lệ thuộc” dượng ra mặt như vậy. Thực sự thì bữa nay dì Năm có trách móc dượng một tí, có phản đối dượng một tẹo, nhưng trước thái độ cứng rắn, quyết đoán của một người chồng sức nhớ mình là chồng như dượng, ắt cái phần nể trọng nó phải chiếm một phần lớn lắm trong lòng dì.

Dượng nghĩ thế, và cất tiếng đồng dục:

- Thế bà tính sao, nói nghe coi!

Dì Năm rụt rè nói, sợ dượng gạt ngang nên giọng nghe như van lơn, năn nỉ:

- Họ đã dặn mình bình tĩnh chờ họ liên lạc, vậy mình cứ thử chờ coi sao, ông à!

CHƯƠNG 3

Thằng Bá đi học về, vừa đút đầu vô cửa đã nhận ra không khí khác trong nhà.

Khi mẹ nó hỏi nó, nó nhận ra sự khác khác đầu tiên:

- Đi học về đó hả con?

Câu hỏi tất nhiên không khác, vẫn là câu hỏi quen thuộc, nhưng những lần trước, khi hỏi cái câu đó mẹ nó bao giờ cũng vui vẻ nhìn thẳng vào mặt nó bằng đôi mắt rõ ràng là chứa rất nhiều âm yếu chứ không vừa hỏi vừa ngoảnh mặt đi như bữa nay.

Cái khác thứ hai mang hình thù ba nó. Giờ này ba nó có mặt ở nhà là lạ lắm. Bá biết rõ, giờ này là ba nó có thể có mặt ở bất cứ đâu, trừ ở nhà. Thế mà ba nó lại đang ngồi đằng bàn, lại không có vẻ gì khật khừ nữa mới quái dị.

Cái khác thứ ba là sau khi phát hiện hai cái khác kia, Bá cảm thấy chồn chợn, bèn xốc tập rón rén đi vào phòng thì ba nó bỗng gọi giật:

- Bá, lại đây con!

Bá dè dặt bước lại, mặt mày không giấu vẻ hoang mang. Nó không nói gì nhưng ánh mắt nó hiện lên bao dấu hỏi.

Bắt gặp cái nhìn dò hỏi của con, dượng Năm “e hèm” một tiếng như để che giấu sự bối rối. Nhưng ông không ngoảnh mặt đi như dì Năm.

Hai cha con im lặng nhìn vào mắt nhau như thế có đến một lúc.

- Bá nè! – Cuối cùng dượng Năm cũng khó nhọc cất tiếng – Thằng Triều em con ấy mà ...

- Ông ...

Tiếng dì Năm thành linh vang lên khiến hai cha con dượng Năm ngoảnh

mặt nhìn sang.

Bắt gắp vế mặt lo lắng của mẹ, Bá nghe tim mình đập thình thịch. Nó linh cảm có một chuyện gì đó vừa xảy ra trong nhà mình. Và chắc chắn đó không phải là chuyện tốt lành.

Mặt ngây ra, Bá hết nhìn sang ba lại quay sang mẹ, thấp thỏm chờ đợi.

Dượng Năm trầm ngâm một lúc rồi gật gù:

- Phải cho thằng Bá biết chuyện này, bà à!

Biết dì Năm vẫn chưa hết e ngại, dượng thùng thỉnh nói tiếp:

- Bà đừng lo! Bọn chúng chỉ không cho chúng ta tiết lộ với người ngoài thôi!

Thấy dì Năm không phản ứng gì, dượng chỉ chiếc ghế trước mặt, bảo Bá:

- Con ngồi xuống đây!

Bá lúu rúu ngồi xuống, không rõ mình vừa ngồi lên ghế hay vừa đặt mông lên một cái quạt lò. Nó sờ tay vào trong cổ áo, thấy mồ hôi đang chảy thành dòng.

- Chiều nay em con đã mất tích ...

Tất nhiên là dượng Năm chỉ mới mở đầu câu chuyện. Nhưng vừa nghe đến đó, Bá đã kêu “Ồi” một tiếng và bật ngửa người ra ghế, hệt như bị đá rớt trứng đầu.

Lúc này dì Năm đã đi vòng ra phía sau con trai. Dì đứng sau lưng ghế, đặt tay lên đầu con:

- Bình tĩnh đi con! Cũng chưa có gì tồi tệ lắm đâu!

Bàn tay của dì Năm như truyền hơi ấm sang Bá. Nó ngo nguậy người, cố ngồi thẳng người lên. Lần này nó không ngả ra sau mà chồm tới trước:

- Đầu đuôi như thế nào hả ba?

Bắt chấp vế nôn nóng của con trai, dượng Năm kể lại câu chuyện bằng

giọng cố tình làm ra chậm rãi. Rồi trước ánh mắt đau đáu của Bá, dựng kết thúc lời tường thuật bằng cách moi một tờ giấy trong túi ra đưa cho nó:

- Đây, con đọc đi!

Đó là lá thư của bọn bắt cóc.

Bá đọc, thoát đầu rất khiếp hãi nhưng đến khi nhớ ra em mình dù sao cũng còn sống và được bình yên, nó dần dần trấn tĩnh.

- Bây giờ mình phải làm gì hờ ba?

Bá ngược nhìn ba nó, bồn chồn hỏi.

- Ba định đi báo công an, nhưng mẹ con không cho! – Dượng Năm thờ dài – Đành phải chờ tin tức của bọn chúng thôi con à.

Dì Năm căn dặn:

- Con chớ có nói chuyện này cho người nào biết đấy nhé! Nếu ai hỏi, con bảo ba mẹ đã gửi em con xuống nhà cô Tám.

Cô Tám là em ruột của dượng năm, lập nghiệp ở Mỏ Cày, Bến Tre, sinh sống bằng nghề làm vườn. Bao giờ xuống chơi nhà cô, Bá cũng mê tít các vườn mận trĩu trái và lang thang suốt ngày trong đó để khoái tra tưởng tượng mình là Tôn Ngộ Không lạc giữa vườn đào.

Bây giờ, nếu bảo thằng Triều xuống ở chơi với cô Tám, thật không có gì hợp lý hơn, và quan trọng là chẳng ai có thể xác minh được điều đó có thật hay không.

- Dạ, con nhớ.

Bá buồn bã gật đầu. Lúc đó, thật tình nó thấy sao nó bất lực quá. Nó mong phải chi nó có được phép thần thông, nó sẽ lần ra nơi trú ngụ của bọn bắt cóc, sẽ vạch mặt chúng, sẽ giao nộp chúng cho công an và nhất là sẽ giải cứu được đứa em đáng thương của nó.

Nghĩ đến thằng Triều, mắt Bá bất giác rung rung. Triều nhỏ hơn Bá sáu tuổi, đối với Bá đó chỉ là thằng oắt hỉ mũi chưa sạch, thường ngày Bá chẳng bao giờ chịu chơi chung. Bây giờ, khi Triều đã mất tích rồi, Bá mới nhận ra là nó thương em nó biết ngần nào. Nó tự hỏi không biết

bây giờ em nó đang sống ra sao. Cho dù bọn bắt cóc không hành hạ Triều, chỉ riêng nỗi sợ hãi khi rơi vào tay kẻ lạ đủ khiến thằng oắt khóc hết nước mắt. Nhớ đến những gì mình đối xử không phải với thằng Triều trước đây, Bá thấy cổ họng bỗng dưng nghèn nghẹn.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến Bá như bừng tỉnh. Chắc bọn chúng gọi tới! Bá hồi hộp nhủ bụng và nín thở dõi mắt theo từng cử động của mẹ nó.

- A lô! À, cô giáo hả? Dạ, à ... dạ, cháu đã về nhà rồi cô giáo. Vâng, chính ba cháu đón cháu! – Tới đây, dì Năm hơi ấp úng, rõ ràng dĩ phải vừa nói vừa loay hoay sắp xếp những ý nghĩ trong đầu – Dạ ... thưa cô ... sắp tới tôi xin phép cô cho cháu nghỉ một thời gian. Cháu đi Bến Tre ... Dạ, cháu dự đám giỗ của ông cháu ... Dạ, cảm ơn cô. Chào cô.

Vừa buông ống nghe, dì Năm đã hai tay ôm lấy ngực, như thể vừa thoát khỏi một cuộc tra tấn.

Vẫn giữ tay như thế, dì quay nhìn dượng:

- Tôi quên mất cô bảo mẫu lớp thằng Triều. Suýt một chút nữa đã lộ chuyện. May quá!

Bá không quan tâm đến cô bảo mẫu cho lắm. Khi biết người gọi điện tới không phải là bọn bắt cóc, nó thở ra một hơi đầy thất vọng và uể oải đứng dậy, vớ lấy chiếc cặp rồi lết bệt bước vào phòng trong.

Đêm đó, Bá trần trọc mãi, cứ chớp mắt là thấy thằng Triều hiện ra, hai tay bị trói chặt và nước mắt nước mũi tèm lem. Cả chục lần như vậy. Sáng ra, cặp mắt Bá đỏ kè.

Khi người ta mất ngủ, không những con mắt đỏ kè mà cái đầu cũng phụ họa bằng cách gật gà gật gù như con nghien lên con. Thằng Bá rơi ngay chóc vào trường hợp đó. Nó ngồi trong lớp, bộ dạng lừ đừ, cái đầu trên cổ nó bữa nay dường như quá nặng so với cái cổ, lúc nào cũng như sắp sửa đổ gục xuống bàn.

Khổ nỗi, Bá ngồi ngay chiếc bàn trên cùng, lại ngay đầu bàn cạnh lối đi, tức là ngay tầm mắt của cô Vĩnh Bình dạy văn hai tiết đầu. Ngồi ở vị trí đó mà gật gà chẳng khác nào muốn nói “Cô ơi, kiểm giùm em cái gối đi cô!”.

Thằng Bá làm nhỏ Xuyên Chi ngồi ngay sau lưng nó sợ xanh mặt. Xuyên Chi vừa là lớp trưởng, vừa là tổ trưởng của Bá, trách nhiệm trên vai nó nặng nề lắm, đặc biệt là vào những lúc gay cấn như lúc này.

- Bá! – Xuyên Chi chồm người tới trước, thì thào – Bạn làm sao thế? Ngồi thẳng dậy đi!

Bá ngồi thẳng dậy, tự nó, nó cũng thấy một học sinh gương mẫu thì không nên cúi đầu sát mặt bàn như thế.

Nhưng Bá chỉ khôi phục lại tư thế ngay ngắn được có một lúc. Nhỏ Xuyên Chi mới vừa thở ra nửa chừng đã lại phải hít hơi vào. Vì cái đầu thằng Bá một lần nữa lại nghiêng qua một bên. Mặc dù Bá đã khôn khéo chống tay lên cằm theo cái cách người ta vẫn chống một cái giá đỡ vào bức tường sắp đổ nhưng lúc này rõ ràng cái giá đỡ đó có vẻ quá mỏng manh so với sức nặng của cái đầu cứ mỗi lúc mỗi chúi xuống kia.

Nhỏ Xuyên Chi nom nóp nhìn tên tổ viên vô kỷ luật của mình, biết rằng không có gì vô nghĩa cho bằng sử dụng lời lẽ trong lúc này.

Sau một thoáng ngần ngừ, nó đưa tay đập đập lên lưng Bá, mắt không ngừng canh chừng nhất cử nhất động của cô Vĩnh Bình đang viết bài học trên bảng:

- Bá! Bạn muốn điểm thi đua của tổ mình tháng này tụt xuống hạng bét hỏ?

Rồi thấy đem một cái chuyện cao cả là nghĩa vụ đối với tập thể rót vào tai của một đứa nửa thức nửa ngủ là chuyện vừa lãng phí vừa vô ích, Xuyên Chi đổi chiến thuật:

- Tỉnh dậy đi! Cô Vĩnh Bình nhìn xuống kìa!

Câu hù dọa của nhỏ Xuyên Chi hiệu nghiệm như thần. Bá giật nảy người như bị ong chích. Nó ngẩng phắt đầu và mở choàng mắt ra. Ngay lập tức, nó biết là mình bị lừa. Cô Vĩnh Bình vẫn đang cặm cụi đề viên phấn trên mặt bảng, những tiếng kin kít không ngừng vang lên dưới bàn tay cô.

Nhưng Bá không tức. Vì nó biết là nó sai đứt đuôi rồi.

Thằng Đặng Đạo ngồi cạnh quay sang:

- Bộ tối hôm qua mày thức học bài khuya lắm hơ?

- Ừ.

Bá gật đầu, tự nhiên thấy buồn chi lạ.

Đặng Đạo không hiểu tâm sự bạn, lại nheo mắt:

- Chắc suốt buổi chiều mày chạy lông nhông ngoài phố nên khuya phải ề cổ ngồi tụng bài chứ gì!

Bá muốn hét vào mặt Đặng Đạo đến chết được: “Chạy lông nhông cái đầu mày! Nếu em tao không bị bọn bắt cóc đem đi mất, khiến tao phải thao thức suốt đêm, còn lâu tao mới gà gật như thế này!”. Nhưng vừa mấp máy môi, Bá đã kịp dừng lại. Nhớ đến lời hăm dọa của bọn bắt cóc, Bá cố nuốt nỗi ảm ức chực trào lên ngang cổ họng, cảm thấy khó khăn như nuốt phải một cục xương quá lớn.

Con giận giúp Bá tỉnh ra được một chút. Nhưng khi Đặng Đạo quay sang bên phải trò chuyện với nhỏ Vành Khuyên thì sự hậm hực nhanh chóng rời bỏ Bá. Lòng nó bỗng dung nguội ngất và tất cả những gì nó cảm thấy trong lúc này là mí mắt nó đang từ từ díp lại.

Cô Vĩnh Bình đã viết xong dàn ý của bài Lục Vân Tiên gặp nạn và quay mặt xuống lớp, lật cuốn sách trên tay và bắt đầu bài giảng. Trong tình huống này thì bất cứ một đầu óc kém tưởng tượng nào cũng có thể hình dung lời giảng êm như ru của cô Vĩnh Bình sẽ giúp Bá đi vào giấc ngủ nhanh chóng như thế nào, dầu thực tình không ai rõ như vậy là sướng thân hay khổ thân nó.

Ngay cả Bá, khi cô Vĩnh Bình vừa cất lời, nó cũng đã biết một cách chắc chắn rằng lời giảng êm ái của cô sẽ dễ dàng đánh quỵ nó. Cho nên trước khi đầu hàng, nó cẩn thận mở cuốn tập đặt ngay ngăn trước mặt, tay phải cầm viết lăm lăm như sẵn sàng lượm lật những ý hay rơi ra từ bài giảng, còn tay trái thì chống lên trán, theo cái kiểu những học trò chăm chỉ thường làm khi đang mê mải suy tư.

Xong xuôi đầu đó, nó yên tâm khép mắt như người ta yên tâm khép cửa trước khi đi ngủ.

Nhỏ Xuyên Chi tất nhiên không bị thằng Bá lừa. Năm ngoái thằng Đặng Đạo trong tổ nó chuyên ngủ gục trong giờ học. Đặng Đạo ngủ giờ này

qua giờ khác, ngày này qua ngày khác, đến nỗi các thầy cô than trời như bộng và Hội đồng Kỷ luật nhà trường buộc phải mời mẹ nó lên.

Cho nên, Xuyến Chi chẳng lạ gì mảnh khoe của những “chuyên gia ngủ gục”. Với kinh nghiệm dày mình, nhìn thoáng qua cái thế ngồi đầm chiêu bất thường của thằng Bá, nó biết ngay thằng này đang thả hồn vào cỏi một ít ra cũng mười lăm, hai chục phút rồi.

Xuyến Chi lo ngay ngáy, không biết phải xoay xở như thế nào. Cô Vĩnh Bình đang nhìn đầm đầm xuống lớp, có cho vàng nó cũng không dám đụng vào người thằng Bá. Thằng này đang say sưa giấc điệp, bất thần đụng vào nó, nhớ nó giật mình hét toáng lên hay sẩy tay đập mặt đánh cốp” xuống bàn thì tình cảnh càng tồi tệ hơn.

Rốt cuộc, nhỏ Xuyến Chi đành thấp thỏm đưa mắt ngó, vừa lăm bằm nguyên rủa vừa tự an ủi rằng dù sao tên tổ viên láu cá của mình cũng đã thành công rực rỡ trong việc đánh lừa cô giáo.

Quả thực, cô Vĩnh Bình hoàn toàn bị thằng Bá qua mặt. Cô cứ đinh ninh nó đang nghiền ngẫm từng lời vàng ngọc của cô. Thỉnh thoảng lướt mắt qua dãy bàn của tổ 3, bắt gặp dáng vẻ trầm tư của Bá, cô cảm động quá chừng.

Lòng cô lâng lâng, mắt cô ngời sáng, giọng nói của cô đầy phấn khích và cô có cảm giác rõ rệt là bữa nay cô giảng bài hay hơn mọi bữa rất nhiều.

Cuối cùng, không ngăn được những xúc cảm đang trào dâng, cô kết thúc bài giảng bằng cách nhìn xuống chỗ Bá ngồi, cất giọng trêu mếu:

- Bá! Em hãy cho cô biết, tuy Trịnh Hâm đối xử với Lục Vân Tiên độc ác như vậy, nhà thơ Nguyễn Đình Chiểu có mất lòng tin ở con người không?

Tất nhiên là còn khuya Bá mới nghe được lời cô giáo hỏi. Trước mấy chục con mắt đổ dồn vào chỗ nó, Bá vẫn tiếp tục “trầm tư”, không mấy may động đậy, cứ như thể nó sợ ngược lên sẽ vô tình làm hỏng cái tư thế mà nó đã tốn công sắp xếp.

Ở tổ 3, thằng Đặng Đạo mặt xám ngoét, tổ trưởng Xuyến Chi lúc này đang cố làm sao để đừng nắc lên. Những đứa còn lại trong tổ cũng nhanh chóng nhận ra trời sắp sập xuống đầu tụi nó.

- Bá! Em có nghe cô hỏi không?

Cô Vĩnh Bình lại cất tiếng và bọn học trò có thể thấy rõ mày cô đang nhúu lại.

Lần này thì Bá không hoàn toàn làm thính như khi nãy. Khi nãy cả lớp nhốn nháo nên ai cũng tưởng Bá ù lì. Bây giờ, lớp học lặng phất như tờ nên mọi đôi tai đều có thể nghe rõ Bá đang đồng dục đáp lại câu hỏi của cô giáo bằng những tiếng “khò khò” đều đặn.

Những tiếng cười rúc rích lập tức vang lên từ các dãy bàn. Trừ các thành viên của tổ 3, gần như cả lớp không đứa nào nhịn được cười. Thằng Lâm không bỏ lỡ cơ hội ứng khẩu:

- Tưởng chàng nghe giảng say mê

Hóa ra chàng đã đi về cõi âm!

Cô Vĩnh Bình trừng mắt nhìn Lâm rồi không nói một tiếng nào, cô chậm rãi đi xuống chỗ thằng Bá ngồi.

Nhỏ Xuyên Chi không dám nhìn những bước chân đầy đe dọa của cô. Nó quay mặt đi chỗ khác, nghe bụng thót lại. Nó không biết cô Vĩnh Bình còn đau khổ hơn nó nhiều. Nhà thơ Nguyễn Đình Chiểu chắc chắn là không đánh mất lòng tin vào con người nhưng lúc này thực tình cô mất lòng tin vào thằng Bá quá xá.

CHƯƠNG 4

Sau đó, thằng Bá dĩ nhiên bị phạt. Cô Vĩnh Bình bắt nó đứng suốt đến giờ ra chơi. Người ta không thể ngủ khi đang đứng. Cô bảo thế.

Khi cô bảo, cả lớp đều nghe. Chỉ có một người không nghe. Đó là thầy Vĩnh Long dạy hai tiết toán tiếp theo. Cho nên, thằng Bá được ngồi trong tiết toán. Và như để đền đáp lại sự rộng rãi của thầy, Bá không tìm cách đánh lừa thầy. Nó không chống tay lên trán, cũng không chống tay lên cằm. Nó nghiêng răng cố chống lại cơn buồn ngủ. Nó căng tai nghe lời thầy giảng, căng mắt nhìn những dãy số thầy viết chỉ chít trên bảng và căng óc cố hiểu những lời giảng đó và những con số đó thực ra thì có bà con gì với nhau.

Tụi tở 3 thấy thằng Bá chịu phần đấu sửa đổi thì mừng lắm. Nhưng thằng Bá dường như cho rằng một mình nó phải chống chọi khổ sở với cơn buồn ngủ để làm cho những đứa khác vui lòng thì bất công quá, cho nên khoảng mười lăm phút sau khi tiết toán bắt đầu, nó bất thần động đầu xuống bàn đánh rầm một cái như trời giáng khiến cả lớp nhất tề ngoảnh phắt về phía nó, còn ở trên bảng thầy Vĩnh Long giật nảy người đến nỗi viên phấn rơi tuột khỏi tay.

Một phút sau, cả lớp đều nhìn thấy thằng Bá đứng trên bảng. Thầy Vĩnh Long lấy phấn chia tấm bảng ra làm hai phần không đều nhau. Phần lớn dành cho thầy tiếp tục bài giảng. Ở phần còn lại, thầy ra một chùm ba bài toán nhỏ để Bá đứng giải tại chỗ.

Học trò ở dưới lớp nhìn lên, thấy thầy Vĩnh Long một bên thằng Bá một bên, người quay lên kẻ quay xuống, không cái miệng nào là không tùm tùm.

Nhỏ Hạnh vừa tùm tùm vừa quay sang Quý ròm:

- Lạ quá hử Quý? Làm như suốt đêm qua Bá không ngủ hay sao ấy!

Tiểu Long ngồi cạnh Quý ròm vọt miệng:

- Đưa nào thức khuya học bài mà chả vậy!

- Không đúng! – Nhỏ Hạnh lắc đầu – Hạnh cá với Long là bữa nay Bá ngủ gục trong lớp không phải do thức khuya học bài.

Nghe nhỏ Hạnh nói chắc như đinh đóng cột, Tiểu Long bất giác đâm ngần ngừ. Nhưng nó chưa kịp tuyên bố rút lui, Quý ròm đã nheo mắt, khích:

- Sao, sợ rồi phải không?

Thế là nó nóng mũi lên:

- Cá thì cá, sợ gì! Ai thua phải bao một châu kem!

- Mỗi đứa được quyền ăn ba ly đấy nhé! – Quý ròm gian ác bổ sung.

- Mười ly cũng được! – Tiểu Long gầm gừ.

Thằng Bá không nghe được cuộc đánh cược nẩy lửa này cho nên khi trống tan học vang lên, vừa ôm cặp bước ra tới cổng, nó vô cùng ngạc nhiên khi thấy bọn Quý ròm leo đẹo bám theo mình.

- Tụi mày đi đâu đây? – Bá nhìn lướt qua ba khuôn mặt khả nghi, hỏi giọng cảnh giác.

Quý ròm cười hề hề:

- Thằng này hỏi lạ! Tan học thì đi về nhà chứ đi đâu!

Trước miệng lưỡi của Quý ròm, Bá lúng túng đưa tay gãi đầu, không biết phải đối đáp như thế nào.

- Quý đùa đấy! – Nhỏ Hạnh cất giọng nhỏ nhẹ – Thực ra thì tụi này muốn biết tại sao sáng nay bạn lại như vậy. Xưa nay, bạn đâu có ngủ gục trong lớp.

- Ừ.

Tiếng “ừ” của thằng Bá rõ ràng không phải là câu trả lời. Cho nên Tiểu Long lại hỏi:

- Bộ hồi hôm mày thức khuya lắm hả?

- Ủ, khuya lắm.

Quý ròm chợt cười hề hề:

- Xạo đi mày! Đứa nào trong lớp lại chẳng thức khuya học bài, đâu chỉ mình mày! Nhưng có đứa nào vô lớp nằm ngáy khò khò như mày đâu!

Bị Quý ròm kêu xạo, lại còn nhắc đến chuyện hồi sáng với giọng chế giễu, mặt Bá đỏ lên:

- Mày chẳng biết cóc gì mà cũng nói! Hồi hôm tao thức đến ba bốn giờ sáng chứ có phải ít đâu!

- Thức đến ba bốn giờ sáng? Tao có nghe nhầm không vậy? – Quý ròm kêu lên, lần này thì nó không cười mà trợn ngược hai mắt ra cái điều như vừa thấy ma – Mày định học để tháng sau đi thi tiến sĩ hử Bá?

Bị Quý ròm trêu già, Bá gầm lên. Nó nghe hai lỗ mũi nóng ran, y như thể có hai luồng khói vừa xẹt ra theo câu nói:

- Ai bảo mày là tao thức đến ba bốn giờ sáng để học bài?

Quý ròm nheo mắt:

- Chứ mày thức làm gì?

- Làm gì hử? – Đang hùng hổ, đột nhiên Bá xụi lơ – Để ... để ... à, tóm lại là chẳng để làm gì cả!

Thái độ của Bá khiến bọn Quý ròm ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Tiểu Long quên phắt nó vừa thua nhỏ Hạnh châu kem, thò lò mắt nhìn Bá:

- Làm gì mà mày ấp a ấp ứng thế? Thức khuya như thế dĩ nhiên phải có lý do chứ?

- Lý do hử? – Bá khịt khịt mũi để che lấp sự bối rối – Tất nhiên là có! Lý do là ... tao không ngủ được.

Quý ròm gật gù:

- Tuyệt vời! Phải rất thông thái mới biết được con người ta thức khuya là do không ngủ được. Mày sắp trở thành nhà bác học rồi đó Bá!

Phốt lờ sự châm chọc của Quý ròm, nhỏ Hạnh dịu dàng hỏi:

- Nhưng bạn có thể cho tụi này biết tại sao bạn không ngủ được không?

Giọng điệu ân cần của nhỏ Hạnh tương phản hoàn toàn với lời ăn nói xóc hông của Quý ròm. Nó khiến sự cáu kỉnh của Bá vừa trôi lên đã xẹp ngay tắp lự.

Tại sao ấy à? – Bá chuôi năm ngón tay vào mái tóc khiến tóc nó xù lên như tổ quạ – Tại vì ... tại vì ...

Thằng Bá ấp úng cả buổi khiến nhỏ Hạnh sốt ruột quá:

- Tại vì sao hở Bá?

- Tại vì ... tại vì ... tôi lo ...

- Bá lo sáng nay không trả bài được hở?

- Không phải chuyện đó.

- Vậy chứ chuyện gì? – Nhỏ Hạnh liếm môi.

Trong một thoáng, Bá dậm ra ngàn ngừ. Nó không biết có nên tiết lộ bí mật của gia đình nó cho ba đứa này biết không. Bọn bắt cóc đã đe rồi, nếu chuyện này lộ ra ngoài, tính mệnh em nó sẽ không bảo đảm. Nhớ lại những lời lẽ trong bức thư, Bá bất giác thót bụng lại, và nó không thể ngăn mình quay đầu nhón nhác nhìn quanh.

- Mà lo chuyện gì hở mày?

Quý ròm xích lại gần Bá, thấp giọng hỏi. Thái độ lạ lùng của thằng này khiến Quý ròm thấy khó hiểu quá.

- Bá cứ nói ra đi! – Nhỏ Hạnh chớp mắt – Nếu bạn gặp khó khăn, tụi này sẵn sàng giúp đỡ bạn mà!

- Đúng vậy! – Tiểu Long cất giọng khẳng khái – Chuyện của mày cũng là chuyện của tụi tao!

Nhiệt tình của bọn Quý ròm làm Bá cảm động quá. Ủ, biết đâu bọn Quý ròm chẳng giúp được mình điều tra ra tung tích của thằng Triều. Quý ròm và nhỏ Hạnh là những đứa siêu thông minh, trong khi đó Tiểu Long võ nghệ có một không hai. Những đứa này mà chịu ra tay, biết đâu em mình chẳng được giải thoát! – Bá đắn đo nghĩ – Bọn bắt cóc dọa

nạt như thế chỉ nhằm ngăn gia đình mình báo công an thôi, chứ tiết lộ cho bọn Quý ròm chắc cũng chẳng sao. Hơn nữa, bọn bắt cóc làm sao biết mình kể chuyện này cho bạn bè trong lớp, chúng đâu có thể theo mình tò tò mọi lúc mọi nơi!

Bá nghĩ và nghĩ, trán nó nhăn lại, rồi dần ra, rồi nhăn lại. Bọn Quý ròm nhìn chăm chăm vào gương mặt không ngừng thay đổi của Bá, hồi hộp không thua gì các nhà thiên văn đang nghiên cứu những chuyển động trên bề mặt sao Hỏa.

Mãi một lúc, bề mặt sao Hỏa mới ngừng nhúc nhích.

- Chuyện này ghê lắm! – Bá mấp máy môi.

Bọn Quý ròm đồng loạt nín thở:

- Chuyện gì vậy?

Một lần nữa, Bá lại nôm nóp đảo mắt nhìn quanh. Rồi hạ giọng vo ve như muỗi kêu:

- Em mình bị bắt cóc.

Giọng thẳng Bá khi nói ra cái bí mật ghê gớm đó thực tình là hầu như không nghe thấy nổi nhưng gì chứ hai tiếng “bắt cóc” rùng rợn kia thì dứt khoát là đã chui vào tai bọn Quý ròm.

Cho nên ba cái miệng lập tức há hốc:

- Thật hử?

- Thật.

Bá sè sè gật đầu, và không để các bạn gặng hỏi, nó lần lượt thuật lại những chuyện vừa xảy ra trong nhà nó.

Nghe xong, bọn Quý ròm lập tức nghệt ra. Không đứa nào nghĩ câu chuyện mà tụi nó chờ đợi lại nghiêm trọng đến thế.

- Hèn gì sáng nay mày gục lên gục xuống! – Tiểu Long buột miệng cảm khái.

Quý ròm chau mày:

- Thế ba mẹ mày không báo công an à?

- Không! – Bá thở hắt ra – Ba tao định đi báo nhưng mẹ tao cản.

Nhỏ Hạnh gật gù tỏ vẻ thông cảm:

- Tâm lý bà mẹ nào chẳng vậy.

Quý ròm nhìn Bá:

- Từ hôm qua đến nay bọn bắt cóc đã liên lạc lại chưa?

- Chưa.

- Thế nhà mày không nghi ngờ gì ai à?

Bá nhăn nhó:

- Cả nhà tao nghĩ mãi mà chẳng phăng được đầu mối nào. Đã thế, lại chẳng dám bàn bạc với ai.

Bá rụt rè nói thêm:

- Bữa nay tao tâm sự với tụi mày cũng là liều lĩnh lắm!

- Không hề gì đâu ...

Quý ròm vừa trấn an Bá vừa dòm dáo dác. Bất chợt, nó đưa ngón tay trở lên miệng “suyt” khẽ:

- Cứ nói chuyện bình thường nhé! Đừng đưa nào ngoảnh cổ lại!

Bá thì thào:

- Gì thế?

- Có người theo dõi tụi mình! – Giọng Quý ròm căng thẳng.

Lúc này, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Bá muốn mọc thêm con mắt thứ ba ở sau gáy đến chết được, để xem thằng ròm thấy gì mà bộ tịch thấp thòm thế.

- Cứ bước đều! Mắt nhìn thẳng phía trước!

Quý ròm lại nhắc và như để làm mẫu, nó cố bước những bước thật ngắn, giữ cái đầu trên cổ còn ngay ngắn hơn.

- Ai đằng sau thế? – Tiểu Long khẽ hỏi.

- Một người đàn ông đeo kiếng đen.

Nhỏ Hạnh bật “à” một tiếng và đưa tay vỗ trán:

- Người dong dỏng?

- Ủ.

- Mặc áo xanh.

- Ủ! – Quý ròm ngạc nhiên – Sao Hạnh biết?

Nhỏ Hạnh không trả lời câu hỏi của Quý ròm, thản nhiên tiếp:

- Trên ngực áo có thêu một bông hồng trắng?

Quý ròm có vẻ phật ý:

- Bộ Hạnh vừa quay ra sau hử?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Hạnh trông thấy người đàn ông này cả tuần nay rồi.

Bá không nén được hồi hộp:

- Hạnh thấy ông ta ở đâu?

- Lảng vảng trước trường mình.

- Thôi rồi! – Bá đập hai tay vào nhau, giọng khích động – Như vậy đích thị hấn ta là một tên trong bọn bắt cóc rồi!

Tiểu Long đề nghị:

- Tụi mình tấp vào quán nước trước mặt đi!

- Hay đấy! – Bá reo khẽ – Như vậy hấn ta buộc phải đi ngang qua mặt mình.

Quý ròm nghiêm nghị dặn:

- Nhớ tuyệt đối cẩn thận! Đừng làm bất cứ một cử chỉ nào khiến đối

phương nghi ngờ.

Cả bọn kéo nhau vào quán nước bên đường, dáng điệu tự nhiên như thể ngày nào tụi nó cũng ghé vào đó cả chục lần.

Quý ròm cố ý chọn vị trí ngồi quay mặt về phía cổng trường. Nhưng khi ngược lên, cặp mắt nó bỗng tròn xoe.

Người đàn ông đeo kiếng đen vừa lẹo đẹo sau lưng tụi nó bỗng biến đâu mất tăm. Quý ròm quay đầu sang trái, rồi sang phải, phóng tầm mắt ra tít ngoài xa, nhưng người đàn ông khả nghi kia như đã bốc hơi từ đời tám hoánh nào.

- Có chuyện gì thế hở ròm? – Tiểu Long liếm môi hỏi, vẻ ngo ngác của Quý ròm khiến nó thắc mắc quá.

Quý ròm thở hắt ra:

- Hắn ta biến rồi!

Câu trả lời của Quý ròm khiến cả bọn giật mình ngoảnh cổ ra sau.

Có vài người đàn ông trên đường, trong đó có vài người mặc áo xanh, nhưng rõ ràng chẳng có ai mang kiếng đen và nhất là chẳng có ai thêu bông hồng trắng trên ngực áo như nhỏ Hạnh mô tả.

- Lạ thật! – Quý ròm vò đầu – Tụi mình đâu có làm gì để hắn phải ngờ vực!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, nhún vai nói:

- Nếu hắn ta đã theo dõi bạn Bá cả tuần nay thì chỉ nội việc Bá đi chung với tụi mình cũng đủ khiến hắn nhận ra sự khác thường rồi.

Bá khụt khịt mũi, vẻ lo lắng:

- Thế bây giờ phải làm sao hở Hạnh?

- Nếu người đàn ông này là một tên trong bọn kia, tao không nghĩ hắn định bắt cóc mày đâu! – Quý ròm vọt miệng.

Bá vẫn phập phồng:

- Thế hắn theo dõi tao để làm gì?

- Trước đây, có lẽ hấn muốn nắm quy luật đi lại của từng thành viên trong gia đình mà để lập kế hoạch bắt cóc em mà. Còn bây giờ hấn chỉ muốn thăm dò phản ứng thôi!

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Chính xác là hấn muốn biết bạn có đến đồn công an hay không.

Nhỏ Hạnh nói thêm:

- Nhưng bạn đừng lo! Hấn theo dõi bạn thì tụi này sẽ bí mật theo dõi ngược lại hấn. Kể từ ngày mai, tụi mình không nên đi chung với nhau ngoài phố nữa, chỉ gặp nhau trong lớp thôi.

Nhìn vẻ mặt thần thờ của Bá, Tiểu Long biết đã đến lúc. Chấm dứt đề tài không vui này. Nó quay vào trong, kêu lớn:

- Cho bốn chai Fanta!

CHƯƠNG 5

Sáng hôm sau, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh đến trường thật sớm. Sớm đến mức cổng trường vẫn còn đóng im ỉm, bên trong sân, bác bảo vệ còn đang xách ấm đi lấy nước về đun để pha cốc trà sáng.

Thế mà trước cổng trường, thằng Bá đã đứng đợi sẵn rồi. Nó tựa lưng vào bờ tường cạnh cổng, mắt nhìn hút về phía cuối con phố dẫn đến trường.

Vừa nhác thấy bọn Quý ròm từ xa, nó đã chạy bay lại.

- Có tin gì mới hờ mày? – Quý ròm hỏi ngay.

- Không!

Quý ròm tròn xoe mắt:

- Thế sao mày đi học sớm thế?

Bá chà tay lên mũi, lỏn lén:

- Tao cũng chả biết nữa. Không hiểu sao tao cứ nôn nao muốn gặp tụi mày.

Rồi nó ngập ngừng hỏi lại:

- Thế còn tụi mày? Sao giờ này tụi mày cũng đã có mặt ở đây rồi?

Quý ròm toét miệng cười:

- Tụi tao cũng giống như mày thôi! Không hiểu sao đứa nào cũng nôn nao muốn nhìn thấy mặt mày dễ sợ!

Nhỏ Hạnh nhú mày:

- Hôm qua bọn bắt cóc không có liên lạc gì hờ Bá?

- Không thấy gì cả! – Mẹ tôi bỏ một buổi hàng, suốt ngày ngồi nhà ôm cái máy điện thoại, nhưng chẳng có ai gọi lại.

Bá chớp chớp mắt:

- Tôi thấy lo quá hà!

- Lo làm quái gì cho mệt! – Tiểu Long vỗ vai Bá – Hôm qua không gọi thì hôm nay chúng sẽ gọi. Chúng giữ rịt em mà ỷ đâu có ích lợi gì!

Tiểu Long nói bừa mà trúng phóc.

Chiều hôm đó, dì Năm ra chợ về, vừa bước vào nhà đã thấy một lá thư nhét trong khe cửa, đứng ở vị trí dì phát hiện lá thư lần trước.

Như bị điện giật, mắt dì chớp lia chớp lịa. Dì những muốn chạy ngay lại chỗ lá thư nhưng chân cứng cứ quíu lại.

Ngay cả khi cầm lá thư lên, những ngón tay dì cũng cử động rất khó khăn, thực tình dì không hiểu mình đang lo hay đang mừng.

Cũng như lá thư trước, lá thư này vẫn không có một dòng nào ngoài bì. Bên trong vẫn là một tờ giấy học trò xé tư, chạy loằng ngoằng mấy dòng chữ: “Đúng bảy giờ tối mai, đem mười triệu đồng đến Công viên Tao Đàn, vào cổng Cách Mạng Tháng Tám. Ở chiếc ghế đá thứ sáu tính từ ngoài vào có một cái lu bể. Bỏ tiền vào đó rồi rút ngay, sẽ có người đến nhận. Làm y lời, con của ông bà sẽ trở về an toàn. Nếu để lộ chuyện, đừng trách!”.

Dì Năm nắm chặt lá thư, có cảm giác những con chữ đang đập phồng trong lòng bàn tay. Lần này thì dì biết rõ lòng dì đang khắp khởi vui mừng. Mười triệu đồng đối với một người buôn bán như dì không phải là món tiền quá sức. Dì nhất định sẽ làm y theo lời dặn của bọn bắt cóc. Thế là thằng Triều sắp trở về. Ý nghĩ đó đốt nóng trái tim dì và trong khoảnh khắc đó dì cảm thấy rất rõ má dì đang ươn ướt.

Những lúc như thế này dì rất cần có người bên cạnh để chia sẻ nhưng trong nhà lại chẳng có ai. Thằng Bá đi học thêm còn dựng Năm thì bỏ đi đâu mất. Chắc dựng lại đang ngồi tì tì bên chiếu rượu. Dì Năm bực bội nghĩ. Hôm qua, dì phải ở nhà từ sáng đến tối để chờ tin tức của bọn bắt cóc một cách vô ích. Hôm nay, trước khi ra chợ, dì cẩn thận dặn dựng Năm đừng đi đâu. Dựng phải ở nhà, phòng bọn kia gọi tới. Dựng Năm hùng hổ gật đầu, nhưng theo như những gì đang nhìn thấy trước mắt thì dì biết chắc là sau khi dì ra khỏi nhà, dựng Năm cũng tức

tốc chuẩn đi. May mà bọn bắt cóc có vẻ thích chơi trò nhét thư vào khe cửa. Nếu không thì sẽ chẳng biết được bọn chúng muốn gì.

Quả như dì Năm nghĩ, khi dựng Năm trở về nhà thì người đặt chân qua ngưỡng cửa kia là một hình nhân chếch choáng, xiêu vẹo chứ không phải là ông chồng tinh táo mà dì trông thấy ban sáng.

Dì Năm giận đến mức mắt dì lạnh tanh. Dì giúi lá thư vào tay dựng:

- Đọc đi nè! Con bị đem đi, ông chẳng lo, chỉ lo nhậu nhẹt! Thật tệ quá!

Dựng Năm dí sát lá thư vào cặp mắt kèm nhèm. Rồi dựng cất giọng lẽ nhe, và đưa ra cái lý luận lạ đời đến nỗi dì Năm phải đưa tay bị tai lại:

- Hề hề, bà phải biểu dương tôi mới đúng! Tôi mà không ra khỏi cửa, còn khuya bọn chúng mới dám nhét thư vô khe cửa.

Bá bước vào nhà giữa lúc ba mẹ nó đang cự nhau.

Nghe thoáng qua câu chuyện, nó đã nhanh chóng nắm bắt được sự việc. Thế là bọn bắt cóc đã đưa tin đến. Hóa ra mục đích của bọn chúng là tống tiền.

Bá thở một hơi dài, đi luôn vào phòng trong. Nó không biết chính xác mình đang nghĩ gì, có hàng chục cảm giác khác nhau đang nhộn nhạo trong lòng nó. Lúc này, Bá chỉ rõ một điều: Nó muốn gặp lại bọn Quý ròm càng sớm càng tốt. Có những chuyện người ta không thể giữ một mình. Cũng như có những tâm sự người ta không thể ấp ủ một cách đơn độc.

Trong bữa cơm tối, Bá rụt rè hỏi mẹ:

- Bọn chúng bắt chúng ta nộp tiền chuộc vào tối mai hở mẹ?

- Ừ.

- Thế nhà ta có nộp không?

- Dĩ nhiên là phải nộp con à! – Dì Năm hắng giọng đáp, rồi dì ngược lên, nhìn thẳng vào mắt con trai và nói nhanh như để ngăn ngừa một sự phản đối – Tiền bạc đâu sao cũng không thể quý bằng tính mạng của em con được.

Bá cúi đầu, rũ tóc lên chén cơm, lí nhí:

- Con cũng nghĩ vậy.

Quanh bàn ăn có tất cả ba người. Nhưng trước sau chỉ có hai người đối đáp. Dượng Năm lặng lẽ nhai cơm, không thốt một tiếng nào. Không phải dượng không muốn tham gia câu chuyện, nhưng khổ nỗi, đề tài này quá gai góc đối với dượng, vì nó liên quan đến tiền bạc. Với một người chồng thất nghiệp, sống nhờ vào đồng ra đồng vào của vợ, thì tiền bạc là đề tài không nên dây vào, càng không nên có ý kiến về việc sử dụng đồng tiền ra sao. Dượng nghĩ vậy, nên chỉ ngồi nghe, không đến nỗi bàng quan nhưng cũng là xa cách lắm. Tất nhiên, thỉnh thoảng dượng có ngước mắt lên nhưng thật khó mà nói lúc đó cặp mắt của dượng đang nhìn đi đâu.

Nói cho đúng ra, trước đây dượng Năm cũng có công ăn việc làm. Dượng giữ chân thủ kho ở một công ty vật tư. Nhưng dượng chỉ làm ở đó một thời gian, cho đến ngày người ta bắt gặp dượng nằm ngáy khò khò bên đồng vỏ chai lăn lóc, với cánh cửa kho mở toang hoác. Rồi dượng lại xin được việc ở một chỗ khác. Rồi vẫn với sự trợ giúp tích cực của hơi men, dượng lại tiếp tục để ông sếp mới bắt gặp dượng trong một tình trạng mà ông ta không thể nhận ra dượng, còn dượng thì đương nhiên không nhận ra ông ta. Khi hai người làm cùng cơ quan không nhận ra nhau thì rõ ràng cách tốt nhất là tổ chức linh đình một bữa tiệc chia tay, và một khi ông sếp cơ quan không thể ra đi vì trách nhiệm trên vai quá lớn thì người lui thủ bước ra khỏi cổng phải là dượng.

Sau đó, dượng Năm còn kiếm được vài chỗ làm nữa nhưng cũng như những lần trước, dượng nhanh chóng rơi ra khỏi chỗ làm với vẻ mặt hằm hằm. “Không có công việc nào trên đời này hợp với tôi”, cuối cùng, từ những thất bại dắt díu nhau đến với dượng, dượng tìm ra ngay lý do và tuyên bố điều đó với vẻ quả quyết và không kém phần hả hê của một kẻ tìm ra chân lý, trong khi dì Năm cho rằng dượng không hợp với bất cứ công việc nào là một lập luận dễ tin hơn.

Vì những lẽ đó mà lúc này dượng mặc dì Năm và thằng Bá bàn tính chuyện chuộc thằng Triều. Dượng dán mình trên ghế, yên lặng và trệu trạo nhai cơm.

Có vẻ như dượng sẽ im như thóc suốt bữa ăn. Nhưng khi nghe thằng Bá

hỏi:

- Thế tối mai ai sẽ đem tiền đến công viên Tao Đàn hỏ mẹ?

Và dì Năm đáp:

- Mẹ chứ ai.

Thì dượng bắt chợt gầm lên:

- Không được! Bà không đi được!

Trong khi Bá tròn mắt ngạc nhiên thì dì Năm quay sang chồng:

- Sao thế hỏ ông?

- Đây là chuyện nguy hiểm! Phụ nữ và trẻ con như bà và thằng Bá không thể làm chuyện này được.

Dì Năm chau mày:

- Thế ông sẽ tự tay đem tiền đi à?

- Chính tôi sẽ đi đến đó! – Dượng Năm đập tay lên ngực, đã lâu lắm rồi dượng mới có được cử chỉ kiêu hãnh đó, có lẽ dượng cho rằng trong hoàn cảnh nguy nan này, so với người góp của thì kẻ góp công xứng mặt anh hùng hơn nhiều – Tôi sẽ trực tiếp đương đầu với bọn bắt cóc, nếu như bọn chúng định giở trò.

Bá nuốt nước bọt:

- Con nghĩ bọn chúng sẽ không làm gì mình đâu!

- Con biết gì mà nói! – Dượng Năm quắc mắt – Chúng ta làm sao lường được bụng dạ bọn xấu đó!

Câu nói của dượng Năm làm thằng Bá đâm lo. Ủ há, biết đâu bọn bắt cóc chẳng còn âm mưu gì khác. Trong trường hợp này, không thể lấy bụng ta suy ra bụng người được. Bụng dạ bọn chúng chắc là thâm hiểm lắm!

Đêm đó, Bá thao thức mãi mới dỗ giấc được. Sáng sớm hôm sau, nó leo xuống giường thật lẹ, vọt ra sau nhà rửa mặt qua loa rồi lật đật chạy lên quơ vội quơ vàng tấp vớ nhét vào cặp. Bá sốt ruột đến mức không thể

bình tĩnh ngồi ăn sáng như thường lệ. Nó chỉ kịp cầm lấy ổ bánh mì trên bàn tuần vội vào túi quần rồi ba chân bốn cẳng phóng ra đường.

Bọn Quý ròm đang ngồi trước cổng trường, thấy Bá hốt hơ hốt hải chạy đến, liền đứng bật cả dậy.

Không đợi các bạn kịp hỏi, từ đằng xa Bá đã hớn hể nói:

- Có tin rồi!

Quý ròm nín thở:

- Bọn bắt cóc gọi điện tới hả?

- Không! – Bá lắc đầu – Bọn chúng nhét thư vào khe cửa như lần trước.

Vừa phập phồng thở Bá vừa bồn chồn thuật lại những gì xảy ra ở nhà nó vào tối hôm qua.

- Tốt! – Nghe xong, mắt Quý ròm sáng lên – Như vậy bọn chúng đã có động tĩnh rồi!

Nhỏ Hạnh gật gù phụ họa:

- Bây giờ bọn chúng ở ngoài sáng còn tụi mình ở trong tối.

Bá liếm cặp môi khô rang:

- Mấy bạn định làm gì?

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Theo dõi và tìm ra sào huyệt của bọn chúng chứ làm gì!

Tiểu Long hào hứng bổ sung thêm:

- Tối nay, tụi này sẽ mai phục ở công viên Tao Đàn.

Bá giật thót:

- Í, không được đâu!

- Sao không được? – Quý ròm hỏi lại.

Bá không giấu vẻ lo lắng:

- Nếu bọn chúng biết được tụi mày theo dõi, tính mạng em tao sẽ không an toàn.

Nhỏ Hạnh lên tiếng trấn an:

- Làm sao biết được! Công viên là chỗ dạo chơi, tụi này chỉ vò đi tho thần loanh quanh chỗ đó thôi, chẳng làm gì để chúng nghi ngờ cả.

Quý ròm đặt tay lên vai Bá:

- Mày yên tâm đi. Bọn chúng chỉ đề phòng công an thôi. Lóc chóc như tụi tao, bọn chúng chẳng để ý đâu.

Nghe tụi bạn “thuyết” một hồi, Bá cảm thấy bùi tai:

- Cũng được!

Rồi nó cẩn thận dặn:

- Nhưng tụi mày phải tuyệt đối không được lộ tông tích đấy nhé!

Quý ròm hừ mũi:

- Sao mày lo xa quá vậy! Nếu tụi tao đại đột để lộ tông tích, thì chính tụi tao gặp nguy hiểm trước tiên chứ chưa đến lượt em mày đâu.

Lý lẽ của Quý ròm giúp Bá nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Ừ nhỉ, rình rập bọn bắt cóc là một việc vô cùng nguy hiểm, có thể bị trừ khử như chơi, bọn Quý ròm tất nhiên phải đề cao cảnh giác.

Nhưng Bá chỉ yên tâm được có hai tiếng đồng hồ. Tới giờ ra chơi, đang đá cầu với bọn Quý ròm, tình cờ ngó ra đường, nó bỗng rung mình như thể thấy ma. Sát bên ngoài hàng rào, một người đàn ông mang kiếng đen với bông hồng trắng thêu trước ngực áo đang chăm chú nhìn vào chỗ tụi nó đang chơi.

Bá chưa trông thấy người đàn ông này lần nào, nhưng qua những gì nhỏ Hạnh mô tả hôm trước, nó biết ngay đó là một tên trong bọn bắt cóc vẫn thường lén lút theo dõi mình.

Thấy Bá để rơi quả cầu không buồn nhặt lên, mắt lại nhìn đi đâu ngoài phố, mặt đỏ ra, Tiểu Long ngạc nhiên hỏi:

- Nhìn gì thế hở mày?

- Hấn ... hấn ...

Bá mấp máy môi, lưỡi quíu lại.

Bọn Quý ròm lập tức ngoảnh cổ theo hướng nhìn của Bá:

- Ai thế?

- Người đàn ông ... mang ... kiếng đen! – Bá lắp bắp như người mộng du.

Bọn Quý ròm căng mắt quan sát một lần nữa, vẫn chẳng thấy người đàn ông Bá nói đâu cả.

Quý ròm nhún vai:

- Có ai đâu! Chắc mày mơ ngủ quá hà!

- Tao thấy thật mà! Ông ta đứng ngoài hàng rào nhìn vô chỗ tụi mình.

Bá vừa nói vừa chớp chớp mắt, kinh ngạc nhận ra người đàn ông không còn ở chỗ cũ.

Nó buột miệng “ủa” một tiếng, vội vàng đưa tay lên dụi mắt. Nhưng tên bắt cóc đã biến mất như khói.

- Rõ ràng hấn vừa ở đây!

Bá hậm hực kêu lên và co giò phóng ra cổng.

- Bá! – Vừa chạy được mấy bước, nó đã nghe tiếng nhỏ Hạnh gọi giật – Quay lại đi!

Bá ngoảnh đầu lại, nhưng chân vẫn chôn tại chỗ. Mắt nó trở lên ra ý hỏi.

Nhỏ Hạnh đành phải bước về phía Bá:

- Nếu hấn cố tình tránh né, bạn không thể tìm thấy hấn đâu!

Cặp mắt thẳng Bá càng mở to hơn nữa, lần này nó ngạc nhiên một cách sung sướng:

- Như vậy Hạnh tin tôi không mơ ngủ?

- Tất nhiên rồi! – Nhỏ Hạnh mỉm cười – Quý và Long không tin, nhưng

Hạnh tin.

Bá không chờ đợi câu nói nào tốt đẹp hơn thế. Trong một thoáng, Bá quên phất nỗi lo lắng trong lòng. Nó vênh mặt nhìn Quý ròm và Tiểu Long, đập hai tay vào nhau và reo lên bằng giọng đắc thắng:

- Thấy chưa!

CHƯƠNG 6

Từ nhà Bá đi bộ đến công viên Tao Đàn mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Bọn bắt cóc hẹn bảy giờ. Có nghĩa là đúng sáu giờ rưỡi bọn Năm phải ra khỏi nhà.

Trước đó, dì Năm đã gói sẵn mười triệu đồng vào một tờ giấy báo, ràng dây thun bên ngoài rồi bỏ vào một túi nilông đưa cho bọn Năm.

Bọn Năm cầm tiền với vẻ nhản nhó. So với vẻ hùng hổ tối hôm qua, chiều nay làm như bọn Năm không được tự tin lắm. Nhưng đừng nghĩ là bọn Năm sợ hung hiểm. Bọn Năm đâu có ngán gì bọn bắt cóc. Tối hôm qua, khi giành lấy nhiệm vụ đi giao tiền, bọn Năm đã đập tay lên ngực mình và cái đập đó không phải là nhẹ. Khi người ta đập tay lên ngực đánh “bộp” như thế nghĩa là người ta đã quả quyết lắm.

Nhưng rõ ràng là bữa nay bọn Năm hơi chùn. Nói chính xác thì bọn Năm nhụt chí ngay từ bữa ăn trưa, lúc thằng Bá hí hửng thông báo là bọn Năm ròm sẽ lảng vảng quanh khu vực đó để truy lùng sào huyệt của bọn bắt cóc.

Vừa nghe Bá tiết lộ, bọn Năm bàng hoàng đưa tay ôm lấy thái dương, cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra:

- Trời ơi là trời! Con có điên không hở Bá?

Còn dì Năm thì suýt ngã lăn ra khỏi ghế. Và khi gượng lại được thì dì Năm lên thăm thiết:

- Con muốn giết em con hở Bá?

Phản ứng của ba mẹ khiến mặt thằng Bá tái mét. Nó ấp úng:

- Con nghĩ ... bọn chúng ... không biết đâu!

Bọn Năm nghiêng răng ken két. Bọn Năm nhìn Bá như muốn ăn tươi nuốt sống thằng con ngốc nghếch:

- Hừ, con nghĩ! Cái đầu óc bé tí của con mà nghĩ được gì! Bọn chúng xuất quỷ nhập thần, vào ra nhà mình như chỗ không người, việc làm đại đột của con làm sao qua mắt được bọn chúng! Hừ, thật đại đột! Đúng là quá đại đột!

Mắt long lên, dượng càng nói càng hăng, có lúc tưởng như dượng sắp nhảy xổ vào Bá khiến thằng nhóc sợ đến rúm người lại.

Dì Năm không gầm gừ như dượng Năm, nhưng lời than vãn ai oán của dì lại làm thằng Bá khổ sở hơn:

- Quyết định một chuyện quan trọng như vậy đáng lẽ con phải hỏi ý kiến của ba mẹ chứ! Ai đòi lại đem tính mạng của em mình ra đùa giỡn như thế này hờ trời!

Bá kêu lên bút rút, tự nhiên nó thấy nó tội lỗi ngập đầu:

- Mẹ ơi, con không đùa giỡn! Con chỉ muốn bọn xấu phải bị tóm cổ thôi!

Dì Năm hỏi lại:

- Thế nhờ chúng biết tội bạn con theo dõi chúng thì sao?

- Con nghĩ ...

- Chả cần nghĩ ngợi gì nữa sắt! – Dượng Năm hừ giọng – Bây giờ con phải tìm cách liên lạc với tội bạn con, bảo tội nó tối nay ở nhà, không được lén phéng tới công viên Tao Đàn, rõ chưa?

Ngay lập tức, Bá chồm lại máy điện thoại, quay số của Quý ròm. Quý ròm không có nhà. Nó quay số của nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh cũng đi vắng. Chỉ còn Tiểu Long, nhưng nhà thằng mập lại không mắc điện thoại. Thế là Bá đứng dậy xách xe đạp, chạy đi.

Nó đi cả buổi, rồi quay về, lắc đầu buồn bã:

- Con không gặp đứa nào hết.

Dượng Năm chán nản:

- Vậy là mệt rồi!

Lúc cầm bọc tiền đi ra, dượng thở đánh thượt:

- Đành phải phó thác cho số phận thôi!

Không biết có phải vì rớt cuộc đã không ngăn cản được bọn Quý ròm hay không mà dựng Năm đi đứng không được hào hứng lắm.

Dựng cứ tà tà bước, nửa tiếng đồ hồ sau đã đến công viên Tao Đàn, mé đường Cách Mạng Tháng Tám.

Dựng lọt qua cổng, ngoảnh đầu nhìn tứ phía, không rõ dựng định tìm xem bọn bắt cóc nấp ở đâu hay là tìm bọn Quý ròm.

Nhưng dĩ nhiên là dựng chẳng nhìn thấy bất cứ ai. Trong khi bọn Quý ròm trông thấy dựng rõ mồn một. Ngay từ khi dựng vừa bước vào cổng, bọn nhóc đã phát hiện ra rồi.

Chúng thấy dựng bước vào, quay đầu nhìn quanh rồi lững thững đi men theo con đường rải sỏi có kê một dãy ghế đá dọc hàng rào cây xanh.

Ở chiếc ghế đá thứ sáu tính từ ngoài vào, quả nhiên có một cái lu bể nằm sát chân ghế.

Dựng Năm bỏ bọc tiền vào lu, rồi sau khi đảo mắt nhìn quanh một lần nữa, dựng nhún vai, ra về theo con đường cũ.

Quý ròm huých khuỷu tay vào hông Tiểu Long:

- Bây giờ mới tới hồi quan trọng đây!

Ba đứa lúc này đang ngồi uống nước trong một căn nhà tròn kế đó, mắt chăm chăm nhìn ra chỗ cái lu.

Tiểu Long mím môi:

- Yên chí đi! Hễ chúng xuất hiện là bọn mình bám theo liền.

Nhỏ Hạnh khua muống vào thành ly làm phát ra những tiếng lanh canh:

- Bọn mình không được chủ quan. Chúng mà phát hiện ra bọn mình là chúng không để yên đâu!

Bọn trẻ vừa trò chuyện vừa dán mắt vào người qua kẻ lại trên con đường rải sỏi, ngạc nhiên thấy đã chục phút trôi qua kể từ khi dựng

Năm bỏ tiền vào lu mà vẫn chưa có ai đến lấy. Từ nãy đến giờ có tới năm, sáu người đi ngang qua chỗ cái lu nhưng chẳng có ai dừng lại.

- Sao thế nhỉ? – Tiểu Long sốt ruột thì thầm – Hay là bọn chúng đã đánh hơi được điều gì?

- Không có đâu! – Nhỏ Hạnh trấn an – Có lẽ bọn chúng đợi ba bạn Bá đi xa thật xa mới dám lộ mặt ra!

Bọn Quý ròm lại nhấp nhóm ngồi đợi thêm một lúc và cho tới khi cả bọn biết chắc ba thằng Bá đã đi xa lắc xa lơ rồi, vẫn chẳng thấy tên bắt cóc nào mò đến chỗ cái lu bể.

- Lạ thật!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, lẩm bầm. Rồi dường như để cho cái sự lạ đó lạ hơn nữa, tiếng thằng Bá đột ngột vang lên:

- Quý ròm oi, Tiểu Long oi, Hạnh oi! Mấy bạn ở đâu thế?

Tiếng kêu oang oang của Bá khiến bọn Quý ròm giật bắn.

Ba đưa ngoảnh ra, thấy Bá từ ngoài cổng lò dò đi vào, đang quay đầu dòm dáo dác.

- Trời đất! – Tiểu Long nhăn nhó – Thằng này mò đến đây chi vậy kìa?

Quý ròm bứt tai:

- Nó bô bô như thế thì còn gì là bí mật nữa hở trời!

Thằng Bá làm như chẳng biết tại bạn đang chửi nó toi tả, cứ đi hai ba bước lại ngoác mồm kêu rống lên.

Bá kêu chừng vài lần chân đã đến chỗ cái lu bể. Thế là nó thò tay vô lu, khoắng một cái và lôi bọc tiền ra.

Tới nước này thì bọn Quý ròm không thể án binh bất động được nữa.

Ba đưa nhảy phóc mấy cái đã đến cạnh thằng Bá.

Quý ròm hừ mũi:

- Mà làm trò gì vậy?

Bá ngoảnh lại, thấy ba đứa bạn xuất hiện đông đủ, liền cười hì hì:

- Thế mà tao tưởng tụi mày về rồi chứ.

Tiểu Long nhú mày:

- Mày moi gói tiền ra chi vậy? Tụi tao đang chờ bọn kia đến lấy mà.

Bá lắc đầu:

- Bọn chúng không đến đâu.

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Sao Bá biết?

- Khi ba tôi cầm tiền đi được khoảng hai mươi phút, mẹ tôi bỗng nhận được một lá thư nằm ngay trước cửa ...

- Thư của bọn bắt cóc? – Nhỏ Hạnh kêu lên.

- Ủ.

- Bọn chúng viết gì thế?

Mặt Bá méo xệch:

- Bọn chúng báo địa điểm và thời gian giao tiền đã bị lộ và có người theo dõi nên bọn chúng hủy bỏ và sẽ có thông báo mới.

Tiết lộ của Bá khiến bọn Quý ròm tự dưng không rét mà run.

Lâu thật lâu, Quý ròm mới quay sang nhỏ Hạnh, mặt mày căng thẳng:

- Làm sao bọn chúng biết được hở Hạnh?

- Hạnh cũng không rõ! – Nhỏ Hạnh lắc đầu, giọng không giấu vẻ hoang mang.

- Đúng rồi! – Tiểu Long thình lình kêu lên, nó nắm hai tay vào nhau – Người đàn ông mang kiếng đen!

Nhắc nhở của Tiểu Long khiến ba đứa bạn tròn mắt nhìn nhau.

- Tiểu Long nói đúng! – Quý ròm thở hắt ra – Chính hắn ta đã nắm được mối quan hệ giữa thằng Bá với tụi mình.

Bá căn môi:

- Nhưng dù nhìn thấy chúng ta đi chung với nhau, hấn cũng không thể biết được các bạn sẽ mai phục ở công viên ...

- Hấn không biết chắc nhưng hấn có thể suy đoán! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, tặc lưỡi đáp.

Quý ròm nhanh nhẩu tiếp lời:p

- Và để cho an toàn, hấn đã hủy bỏ cuộc hẹn tối nay.

Nhỏ Hạnh đập tay lên trán:

- Không sao! Chúng ta sẽ theo dõi chúng bằng cách khác ...

- Thôi, thôi, các bạn đừng nhúng tay vào chuyện này nữa! – Bá giã náy – Bọn bắt cóc đã đe rồi, lần đầu chúng chỉ cảnh cáo, nhưng lần thứ hai chúng sẽ không để yên.

- Nhưng bọn mình chỉ ...

- Tôi nói không là không! – Bá kêu lên bằng giọng kiên quyết, có lẽ những lời hăm dọa mới nhất của bọn bắt cóc đã làm nó sợ hãi.

Nhỏ Hạnh nháy mắt với Quý ròm và Tiểu Long, rồi quay sang bá, mỉm cười:

- Ủ, nếu Bá không muốn thì thôi!

CHƯƠNG 7

Sáng hôm sau, khi tiết học cuối cùng mười lăm phút, Tiểu Long xin phép ra ngoài.

Còn mười phút, tới phiên Quý ròm xin ra.

Và hai đứa nó ra là ra biệt. Cho tới khi tiếng trống tan học vang lên, chẳng thấy tụi nó quay trở vô.

Thấy nhỏ Hạnh khệ nệ xách một lúc ba chiếc cặp lê ra cửa, Bá lại gần hỏi:

- Quý ròm và Tiểu Long đâu?

- Hai bạn đó về nhà trước rồi.

- Có chuyện gì thế?

- Bị đau bụng.

Cặp mắt Bá ánh lên vẻ nghi ngờ. Nhưng nó không hỏi lại, chỉ chìa tay:

- Đưa cặp đây tôi xách giùm cho.

Mỗi đứa hai chiếc cặp, Bá và nhỏ Hạnh vừa đi vừa trò chuyện.

- Hôm qua đến nay có tin gì mới không? – Nhỏ Hạnh hỏi.

- Không! – Bá nhún vai – Chỉ có tối hôm qua, tôi bị ba mẹ mắng cho một trận nên thân.

- Về chuyện để tụi này mò đến công viên Tao Đàn ấy hử?

- Ủ! – Bá gật đầu – Mẹ tôi bảo nếu mấy bạn đừng xía vô, bữa nay thằng Triều đã được thả rồi!

Nhỏ Hạnh thấy xốn xang trong người quá. Nó có cảm giác tại tụi nó mà em thằng Bá vẫn chưa về được nhà. Nó lí nhí:

- Ủ, lẽ ra tụi này không nên xía vô chuyện của bạn!

Không nói còn đỡ, buột miệng xong, nhỏ Hạnh càng áy náy hơn. Vì nó biết sự thực không phải thế. Sự thực là Tiểu Long, Quý ròm và nó vẫn tiếp tục theo dõi bọn bắt cóc. Chỉ có điều không nói cho thằng Bá biết đó thôi.

Như lúc này đây, nhỏ Hạnh biết chắc tên bắt cóc đeo kiếng đen đang âm thầm đi theo nó và Bá từ nãy đến giờ.

Và cũng từ nãy đến giờ, tên bắt cóc không hề biết Tiểu Long và Quý ròm đang bí mật bám theo mình.

Về kế hoạch này, tối hôm qua, sau khi từ công viên Tao Đàn trở về, bọn Quý ròm đã bàn tính với nhau kỹ lưỡng. Cả bọn xác định tên bắt cóc đeo kiếng đen thường lảng vảng trước cổng trường vào giờ ra chơi hoặc giờ ra về.

Do đó, khi nãy Tiểu Long và Quý ròm mới kiếm có ra khỏi lớp để nấp sẵn vào một chỗ kín đáo.

Và đúng như tụi nó dự liệu, trước khi tiếng trống tan học vang lên khoảng năm phút, tên bắt cóc đã xuất hiện ở đầu đường.

Vội dáng đi vội vã, hẩn rảo bước về phía cổng trường và đứng thập thò sau gốc bàng cạnh hàng rào.

Hẩn đứng đó, lò mắt nhìn vào bên trong sân, thấp thỏm chờ đợi.

Quý ròm thì thầm vào tai Tiểu Long:

- Hẩn nhìn ngay vào chỗ lớp mình.

Tiểu Long quan sát tên bắt cóc:

- Hôm nay hẩn vẫn mang kiếng đen và mặc chiếc áo thêu bông hồng.

Quý ròm hừ mũi:

- Có lẽ đây là dấu hiệu của một băng đảng nào đó.

Tiểu Long và Quý ròm giấu mình sau chiếc xe nước mía, hồi hộp dán mắt vào tên bắt cóc.

Đối phương dường như không biết có người theo dõi, vẫn nhìn chăm chăm vào trong sân và khi hồi trống dài vang lên báo hiệu giờ về thì trông hẩn phập phồng tợn.

Tay khoảng cách giữa hai bên khá xa, Quý ròm vẫn có cảm giác đôi mắt tên bắt cóc lóe lên khi thằng Bá xuất hiện ở hành lang. Kể từ lúc đó, hẩn không rời mắt khỏi “con mồi” nữa.

Nhỏ Hạnh và Bá không trông thấy kẻ rình rập. Cả hai thản nhiên tuôn ra cổng, ung dung thả bước dọc lề đường.

Tên bắt cóc không đuổi theo ngay. Hẩn vẫn chôn chân sau gốc cây, rướn cổ nhìn theo Bá và nhỏ Hạnh.

Phải đến năm phút sau, đợi cho cả hai đi một quãng khá xa, hẩn mới rời khỏi chỗ nấp, rón rén đi theo.

Tiểu Long huých vào hông bạn:

- Đuổi theo chứ?

- Từ từ! Phên này hẩn không thoát khỏi bọn mình đâu!

Quý ròm nhún vai, giọng tự tin. Căn cứ theo cách nói của nó thì tên bắt cóc kia lúc này đang ở vào thân phận của một con cua trong giỏ, nghĩa là nó muốn tóm lúc nào cũng được.

Tiểu Long dường như rất tin vào vẻ quả quyết của bạn. Cho nên, mãi khi tên bắt cóc đã khuất sau góc phố, Quý ròm mới chịu nhóm người dậy, trả tiền nước mía và tà tà đuổi theo, Tiểu Long cũng chẳng buồn lên tiếng giục.

Tên bắt cóc mang kiếng đen vẫn không hay biết mình lọt vào bẫy, tiếp tục bám theo Bá và nhỏ Hạnh, không một lần ngoảnh cổ ra phía sau.

Quý ròm đắc ý:

- Phên này thế nào tụi mình cũng lần ra được sào huyệt của hẩn.

Tiểu Long hào hứng phụ họa:

- Hẩn không phòng bị gì.

- Thực ra hẩn có đề phòng, – Quý ròm khịt mũi – nhưng chỉ đề phòng

phía trước thôi.

Đúng như Quý ròm nhận xét, tên bắt cóc chỉ chăm chăm quan sát hai đứa trẻ đang dung dăng dung dẻ trước mặt. Hắn cố tình bước lên lỏi sau những gốc cây, cột điện, luồn lách giữa những xe sâm lạnh, những quầy bán thuốc lá và vé số dọc vỉa hè để che giấu hành động vụng trộm của mình.

Chỉ khi Bá và nhỏ Hạnh tấp vào quán nước hôm nọ, tên bắt cóc mới buộc phải dừng lại. Cũng như hôm trước, hắn không muốn bị những đứa trẻ ngồi trong quán nước phát hiện.

Tên bắt cóc không bỏ đi ngay. Hắn đứng tần ngần một lúc lâu, như đang toan tính một điều gì.

Tiểu Long và Quý ròm nép sát vào một gò tường, hồi hộp chờ đợi.

Cuối cùng, tên bắt cóc quyết định dời gót. Nhún vai đầy tiếc rẻ, hắn cho tay vào túi quần và ngoặt sang phố khác.

Quý ròm vừa dợm đuổi theo, Tiểu Long đã vội vàng níu lại:

- Coi chừng! Hắn có súng!

- Sao mà biết?

- Nhìn kia! – Tiểu Long hất đầu về phía trước – Hắn đang thủ tay trong túi.

Cặp lông mày Quý ròm cau lại, nó không tin tên bắt cóc lặn súng theo người nhưng nghe cái giọng hốt hoảng của Tiểu Long, nó cũng hơi ớn ớn.

Hai đứa nán thêm một lúc, cho đến khi tin chắc tên bắt cóc không ngờ vực gì, mới thận trọng lò dò bám theo.

Tên bắt cóc không tỏ vẻ gì vội vàng. Hắn lững thững bước, ra cái điều ta đây là người nhàn tản đang dạo phố. Cứ theo thái độ ung dung của hắn thì rõ ràng hắn tin rằng không ai nhận ra lai lịch bất hảo của mình.

Vẻ tự tin của đối phương khiến Quý ròm cười thầm trong bụng. Nó dè dặt bước, cẩn thận giấu mình đằng sau những chướng ngại vật trên lề đường trong khi di chuyển, mắt dán chặt vào mục tiêu không chút lơ là,

nói chung là theo đúng cái cách tên bắt có đã áp dụng khi theo dõi thằng Bá.

Tiểu Long lặng lẽ đi sát Quý ròm, mặt mày càng lúc càng hoang mang. Vì nó thấy tên bắt cóc cứ rẽ hết phố này sang phố khác.

Đến khi đổi phương rẽ ngoặt tới lần thứ sáu thì Tiểu Long không tài nào bắt mình ngậm miệng được nữa:

- Hấn dụ tụi mình đó, Quý ròm ơi!

- Không có đâu!

- Thế hấn đi đâu mà đi hoài thế?

- Làm sao tao biết được!

Quý ròm không biết thật. Nhưng nó chỉ không biết có năm phút thôi. Tới phút thứ sáu thì câu trả lời đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt nó.

Câu trả lời mang hình thù một tòa nhà cao tầng, có treo một tấm biển đằng trước: “Khách sạn Hoa Hồng”. Tên bắt cóc mang kiếng đen bước vào đó.

Tiểu Long chán nản tựa lưng vào tường, thở đánh thượt:

- Bắt cóc đâu mà bắt cóc! Hấn chỉ là nhân viên khách sạn.

Quý ròm nhìn bạn qua khóe mắt:

- Sao mày biết?

- Bộ mày không nhìn thấy tấm biển đằng kia sao? Bông hồng trên ngực áo của hấn chính là huy hiệu của khách sạn.

Giọng Quý ròm châm biếm:

- Vậy theo mày, nhiệm vụ của nhân viên khách sạn là theo dõi người ta ngày này qua ngày khác à?

Bị Quý ròm hỏi ngược, mặt Tiểu Long đỏ bừng. Nó quệt mũi lia lia để che giấu sự bối rối:

- Thế ... thế ...

- Khách sạn này là sào huyệt của bọn bắt cóc, hiểu chưa? – Quý ròm hừ mũi, và nói bằng cái giọng như thể nếu nó nói sai thì trời sập quách xuống đầu nó cho rồi – Kinh doanh khách sạn chỉ là vẻ bề ngoài, là hoạt động trá hình nhằm che mắt thế gian thôi!

Nghe Quý ròm phân tích một tràng, Tiểu Long điếng hồn, thấy sự việc tự dung đâm ra nghiêm trọng quá xá.

Nó lăm lét nhìn về phía khách sạn Hoa Hồng, mặt mày căng thẳng:

- Bây giờ mình phải làm gì đây?

Quý ròm khoát tay:

- Lại gần quan sát!

Quý ròm đi trước Tiểu Long đi sau, hai đứa dò dẫm từng bước một nhích dần về phía khách sạn.

Đây là một khách sạn thuộc loại nhỏ, không có bậc cấp, xe cộ có thể chạy thẳng từ ngoài đường vào tận trong sân. Sân cũng nhỏ, giống như ga-ra đậu xe, các tầng lầu gần như nằm sát đường, được bao bọc chung quanh bởi một hàng rào thấp phủ kín dây huỳnh anh hoa vàng chen lẫn hoa giấy đỏ.

Ngồi cạnh cổng vào là một nhân viên bảo vệ.

Tiểu Long liếc người bảo vệ, thì thầm:

- Tên này ăn mặc giống hệt tên kia, cũng áo xanh thêu bông hồng trước ngực.

- Nhưng cấp bậc tên này thấp hơn.

Nhận xét của Quý ròm khiến Tiểu Long ngạc nhiên:

- Mà y căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Nhìn bông hồng trước ngực áo hắn ta kìa? Tên kia thêu bông hồng trắng, còn tên này bông hồng đỏ.

Tiểu Long nhướn mắt nhìn vào khách sạn một lần nữa:

- Ủ há!

Rồi nó bật kêu khê, phải vất vả lắm mới ghì được một tiếng reo:

- Ê, ở trong kia có một tên nữa. Tên này thêu bông hồng trắng trước ngực áo, hệt như tên mang kiếng đen.

- Tao thấy rồi! – Quý ròm khịt khịt mũi, giọng khích động – Bằng tội phạm này phân biệt cấp bậc bằng màu sắc của bông hồng trước ngực áo. Để đánh lừa mọi người, bọn chúng vờ dựng lên cái khách sạn này.

Tiểu Long “à” lên một tiếng, chúng tỏ thỉnh thoảng mình vẫn thông minh đột xuất:

- Như vậy mọi người sẽ tưởng đó là huy hiệu của khách sạn cứ không ngờ đó thực ra là dấu hiệu của một băng xã hội đen?

Quý ròm gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác!

Rồi nó nhú mày, gõ gõ ngón tay lên trán:

- Bây giờ phải nghĩ cách đột nhập vào hang ổ này một cách êm thấm! Có lẽ tụi mình phải ...

Quý ròm nói chưa dứt câu, tiếng con nít thành linh khóc ré khiến nó giật thót:

- Tiếng khóc ở đâu thế? – Nó ngo ngác nhìn quanh.

Tiểu Long chỉ tay lên tầng lầu khách sạn, run giọng:

- Hình như tiếng khóc vọng xuống từ trên kia ...

CHƯƠNG 8

Khách sạn có ba tầng lầu, bốn bên gắn toàn cửa kính. Hai tầng lầu trên cùng, tất cả các cửa đều đóng chặt, phía trong rèm kéo kín mít. Riêng ở lầu một, cửa sổ mở toang, nếu đúng như Tiểu Long nói thì tiếng khóc vừa rồi phát ra từ ô cửa này.

Quý ròm ngẩng mặt nghiêng ngó. Nhưng tiếng khóc vụt ré lên đã im bật nên nó không rõ những điều thằng mập nói chính xác được bao nhiêu phần trăm.

- Có đúng là tiếng khóc khi nãy vọng xuống từ trên đó không hở mày? – Quý ròm nhìn bạn, nheo mắt hỏi lại.

Thái độ ngờ vực của thằng ròm làm Tiểu Long đâm chột dạ. Theo như lỗ tai nó cho biết thì tiếng khóc vừa rồi đích thị phát ra từ ô cửa trên kia, không sai chạy vô đâu được. Nhưng nghe bạn hỏi, tự nhiên nó đâm ra thiếu tự tin.

- Ờ ... ờ ... – Tiểu Long liếm môi – Theo như tao ... theo như tao ...

May làm sao, Tiểu Long đang ấp a ấp úng thì tiếng khóc khi nãy lại cất lên như để trả lời thay nó.

Quý ròm lập tức tóm lấy tay Tiểu Long, kéo sát vào hàng rào. Hai đứa nép mình dưới đám dây leo lòa xòa, ngược mắt ngó chằm chằm lên chỗ cửa sổ, dòng tai nghe ngóng.

Lần này thì không nghi ngờ gì nữa. Tiếng khóc thét lên từng chập và rõ ràng là phát ra từ căn ở lầu một.

Quý ròm ngó sừng Tiểu Long:

- Tiếng trẻ con?

Tiểu Long gật đầu. Nó nói, nghe cổ họng khô đắng:

- Và là tiếng con trai ...

Hai đứa bạn khoắn nhìn nhau, và tuy không nói rõ ý nghĩ trong đầu, đứa này đều biết đứa kia đang nghĩ gì.

Thình lình, giữa những tiếng khóc, vang lên tiếng bàn ghế ngã đổ và tiếng con nít hét lên:

- Không, không! Con không muốn ở đây! Con muốn về với mẹ!

Tiểu Long và Quý ròm giật đánh thót một cái, lật đặt ngược cổ và ngó lên.

Và khi nhìn thấy những gì đang diễn ra chỗ cửa sổ lầu một, hai đứa liền giật đánh thót thêm một cái nữa. Vừa nín thở, cả hai vừa quỳnh quáng ép sát người vào thanh chắn của hàng rào, lúc này quả thực tụi nó muốn trở thành người vô hình đến chết được.

Vì không biết tự bao giờ, một người đàn ông đang đứng ngay chỗ cửa sổ, dáo dác nhìn ra. Đáng sợ hơn, đó chính là người đàn ông mang kiếng đen mà tụi nó bí mật bám theo tới tận đây. Lúc này hẳn ta đã bỏ kiếng nhưng khuôn mặt xương xương với mớ tóc rũ xuống trán kia thì dứt khoát không lằm vào đâu được.

Hắn ta đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi vội vàng đưa tay đóng cửa sổ lại. Có lẽ thấy thằng nhóc trong phòng la hét giãy giụa ghê quá, hẳn ta sợ những người đi đường chú ý.

Sự xuất hiện đột ngột của tên bắt cóc khiến Quý ròm và Tiểu Long sợ đến mất vía. Ngay cả khi hai cánh cửa trên lầu đã đóng kín, Quý ròm phát hiện ra hình như mình vẫn còn đang nín thở. Tiểu Long cũng không khá hơn: nó áp tay lên ngực, nghe trái tim đập bình bình và không thấy dấu hiệu gì cho biết là sắp đập bình thường trở lại.

Phải thêm một lúc nữa, tức là đợi đến khi bức rèm đã được kéo lại, che kín hai cánh cửa kính vừa đóng chặt kia, Quý ròm mới dám cho phép mình nhè nhẹ thở ra:

- May quá! Nếu hẳn nhìn xuống, rất có thể hẳn đã trông thấy tụi mình.

Tiểu Long chớp chớp mắt, giọng chưa hết xúc động:

- Ủ, may thật!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Như vậy là rõ rồi! Thằng Triều đang bị nhốt trên kia.

Nó nhìn Tiểu Long:

- Tụi mình qua bên kia đường đi!

Nói xong, không đợi Tiểu Long kịp có ý kiến, Quý ròm lao vụt đi.

Tiểu Long co cẳng chạy theo bạn, miệng hỏi:

- Mà có chắc là thằng Triều trên đó không?

- Chắc. Tiếng khóc khi nãy chính là của nó.

Quý ròm vừa đáp vừa nhảy lên lề đường, tấp đại vào một quán cóc bình dân bày linh kính khô mực, hột vịt lộn, mấy hũ tôm khô cạnh mấy chai bia trên một sạp gỗ nhỏ. Nó kéo chiếc ghế con tuốt vô sát bờ tường, ngồi lom khom, lấp ló sau mấy chai bia.

Yên vị xong, nó quay sang Tiểu Long lúc này cũng vừa ngồi xuống bên cạnh, hất đầu nói:

- Mà cũng nghĩ đó là thằng Triều mà!

Tiểu Long tặc lưỡi thừa nhận:

- Ủ. Tao cũng linh cảm như vậy.

- Sự thật sờ sờ trước mắt, còn linh cảm cái quái gì nữa! – Quý ròm nhếch mép – Tao không biết giọng thằng Triều, nhưng ý nghĩa trong câu la lối của nó đã quá rõ ràng. Hơn nữa, sự có mặt của tên mang kiếng đen bên cạnh nó đã tố cáo tất cả.

Lần thứ hai Tiểu Long không thể không đồng tình với bạn. Nó thở dài:

- Ủ, nó đòi tên mang kiếng đen phải thả nó về.

Quý ròm nhanh chóng phác họa kế hoạch:

- Bây giờ tao ngồi đây canh chừng động tĩnh của bọn kia, còn mày tới trạm điện thoại công cộng, gọi về báo cho gia đình thằng Bá biết.

Tiểu Long nhăn nhó:

- Tao có biết số điện thoại nhà nó đâu!

- Chậc! – Quý ròm tặc tặc lưỡi, cảm thấy chính mình cũng ngu ngốc hết sức khi không ghi số điện thoại của Bá – Thôi mày chịu khó chạy tới nhà nó vậy!

Tiểu Long không dám chậm trễ, tức tốc quay mình chạy đi.

Ngồi lại một mình, Quý ròm vừa chong mắt về phía khách sạn Hoa Hồng quan sát người ra kẻ vào vừa vung muống đập hột vịt chan chát.

Quý ròm ăn một lèo bốn cái hột vịt lộn, thấy bụng đầy ứ mà Tiểu Long vẫn chưa trở lại, lấy làm sốt ruột quá bèn kêu thêm một con khô mực.

Mùi khô mực nướng thơm phức, quệt tương ớt càng ngon tuyệt, nhưng quả thực Quý ròm ăn chẳng thấy thú vị lắm. Nó ngồi cựa quậy trên ghế, miệng nhai trệu trạo, bụng cứ sợ bộn bắt cóc chuyển thẳng Triều đi nơi khác. Nếu chẳng may sự việc diễn ra như nỗi lo lắng trong lòng nó thì ba mẹ thằng Bá có tới nơi cũng chẳng giải quyết được gì. Có khi nó và Tiểu Long còn bị mắng cho một trận nữa không chừng.

Đúng lúc Quý ròm đang thấp tha thấp thỏm, một chiếc taxi trò tới, tấp ngay chóc chỗ nó ngồi.

Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, nó đã thấy Tiểu Long xô cửa bước ra. Theo sau là mẹ con thằng Bá.

Dì Năm mặt mày hót hơ hót hải, vừa đặt chân xuống đất đã rít rít hỏi ngay:

- Đâu? Khách sạn nào đâu? Thằng Triều bị nhốt ở chỗ nào hờ mấy cháu?

Quý ròm đứng bật dậy, chỉ tay sang bên kia đường:

- Ở khách sạn bên kia đó, cô!

Dì Năm quay phắt ra sau, và không nói thêm một tiếng nào, quày quà bước đi.

- Khoan đã cô! – Quý ròm tái mặt gọi.

Dì Năm ngoảnh lại:

- Gì hờ cháu?

Quý ròm bước đến trước mặt dì Năm:

- Cô không thể vô đó được! Nguy hiểm lắm!

Dì Năm liếc Bá:

- Cô đi với thằng Bá mà!

- Hay cô đợi một chút, để tụi cháu đi báo công an! – Quý ròm liếc môi, ngập ngừng – Họ sẽ đi với cô.

- Cô không thể đợi thêm một phút nào nữa! – Dì Năm lắc đầu quây quây, giọng nôn nóng – Thằng Triều đã bị bắt giữ quá lâu rồi!

Trán Quý ròm nhăn tít. Rồi có lẽ biết không ngăn cản được người mẹ đang sốt ruột vì con, nó thở một hơi dài:

- Thôi được, cô với bạn Bá cứ vào đi!

Quý ròm chỉ tay lên khung cửa sổ đóng kín trên lầu một:

- Em Triều bị giam giữ trên kia.

Dì Năm nhìn theo hướng chỉ của Quý ròm, rồi cầm tay Bá, phăng phăng bước qua bên kia đường.

Quý ròm nói với theo:

- Tụi cháu chờ cô và bạn Bá ở ngoài này. Sau mười lăm phút, nếu không thấy ai trở ra, tụi cháu sẽ báo công an.

Dì Năm “ừ”, không ngoảnh cổ lại, chân vẫn khua gấp gáp. Hai mẹ con xồng xộc tiến vào trông sân khách sạn, thoáng mắt đã biến mất sau cánh cửa phòng tiếp tân.

Tiểu Long thấp thỏm đề nghị:

- Hay để tao đi theo?

- Không được, mày phải ở đây! – Quý ròm lắc đầu – Lát nữa rùi có chuyện, một đứa ngồi canh chừng, đứa kia đi kêu công an.

Mười lăm phút là khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng lúc này Quý ròm và Tiểu Long thấy sao mà dài lê thê.

Quý ròm dòm đồng hồ chừng chừng, có cảm tưởng cây kim giây vừa quay vừa ngủ gục. Còn cây kim phút cứ như thể sút ra khỏi trục tự đòi tám hoánh nào.

Nó và Tiểu Long cứ nhấp nha nhấp nhồm, hết coi giờ lại lia mắt lại chỗ cổng khách sạn, rồi lại quét mắt lên khung cửa sổ lầu một, phấp phồng chờ đợi một tiếng nổ, một tiếng thét kinh hoàng, hay ít ra cũng là một tiếng kêu cứu hốt hoảng.

Nhưng tụi nó đợi lâu thật lâu vẫn chẳng nghe một tiếng động khả nghi nào, tóm lại là chẳng biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Quý ròm lại liếc đồng hồ nơi cổ tay, ngạc nhiên thấy mười phút đã trôi qua tự hồi nào. Bây giờ nó lại lo lắng thấy thời gian đi nhanh quá.

- Còn năm phút nữa! – Quý ròm nhìn Tiểu Long, thì thào.

Ngay lúc đó, Quý ròm không nhận ra sự thì thào không cần thiết của mình, nếu không nó đã phá lên cười rồi.

Tiểu Long càng không nhận ra điều đó. Thấy Quý ròm mặt mày nghiêm trọng, bất giác nó thì thào theo:

- Sao tao lo quá hà.

- Ủ, tao cũng thấy lo lo! – Quý ròm run giọng – Chẳng biết sao im ru thế?

Tiểu Long đánh mắt lên cửa sổ lầu một:

- Chẳng lẽ mẹ con thằng Bá không ai kịp kêu một tiếng nào?

Thắc mắc rùng rợn của Tiểu Long khiến Quý ròm nghe cổ họng mình khô rang. Nó giơ cổ tay lên sát mắt và nuốt nước bọt một cách khó khăn:

- Còn ba phút nữa.

Lúc này Quý ròm có cảm giác mấy cây kim trong chiếc đồng hồ trên tay nó đang quay vù vù như chong chóng máy bay.

Lát sau, nó nghiêng răng, mặt xanh lè:

- Còn một phút nữa! Mày chạy đi báo công an là vừa!

Nhưng Tiểu Long vừa dợm chân, Quý ròm bỗng gọi giật:

- Đợi đã!

- Gì thế?

Mắt Quý ròm dán chặt vào cổng khách sạn, giọng khích động:

- Mẹ thằng Bá ra kia!

Tiểu Long ngoảnh đầu nhìn sang, thấy dì Năm đang một mình bước ra khỏi cổng.

Dì có vẻ như không bị tra tấn, đánh đập gì, chỉ có điều lạ là dì vừa đi vừa đưa tay lên mặt như để chặn nước mắt, còn thằng Bá thì chẳng thấy đâu.

Tiểu Long nhú mày:

- Thằng Bá biến đâu rồi?

- Ủ, lạ thật! – Quý ròm gãi đầu – Để lát nữa hỏi mẹ nó xem!

Nhưng dì Năm dường như quên mất bọn Quý ròm. Dì đứng ngay ở lề đường bên kia, vẫy tay gọi taxi, thậm chí không nhìn sang lề đường bên này lấy một cái.

Tiểu Long và Quý ròm chạy tới chỗ mẹ thằng Bá gần như cùng lúc với chiếc taxi.

- Cô ơi cô, phải em của bạn Bá trong đó không cô? – Quý ròm hỏi trong hơi thở gấp.

Dì Năm bây giờ mới sực nhớ ra Tiểu Long và Quý ròm. Dì nhìn hai đứa trẻ bằng cặp mắt đỏ hoe:

- Đúng rồi. Cô cảm ơn hai cháu nhiều nhen.

Tiểu Long tròn mắt ngó quanh:

- Còn bạn Bá đâu rồi hở cô?

- Bá ở lại chơi với em.

Dì Năm vừa đáp vừa lật đật chui vô taxi.

Thái độ của dì Năm khiến Tiểu Long và Quý ròm chẳng hiểu ra làm sao, mặt cứ thuôn ra.

Khi dì Năm cầm tay nắm chuẩn bị đóng sập cửa xe, Quý ròm sức nhớ ra một chuyện quan trọng, liền hấp tấp hỏi:

- Thế tụi cháu có phải báo công an không hở cô?

- Không, không cần đâu! – Dì Năm khoát tay – Các cháu về nhà đi!

Tiểu Long và Quý ròm ngẩn ngơ nhìn theo chiếc xe đang từ từ lăn bánh.

Đến khi chiếc xe khuất hẳn ở góc đường, hai đứa lại ngẩn ngơ nhìn nhau và trong khoảnh khắc đó, đứa nào cũng có cảm tưởng mình đang nhìn vào gương, vì đứa nào cũng biết vẻ ngơ ngác tội nghiệp trên mặt đứa kia chính là cái đang hiện ra trên bộ mặt thâm nảo của mình, không sai chạy vô đâu được.

CHƯƠNG 9

Lúc này kim đồng hồ trên tay Quý ròm đã chỉ sang con số một. Mặt trời thôi đứng ngay giữa đỉnh đầu, đổ chiếc bóng ngắn ngủn của hai đứa trẻ xuống vỉa hè.

Tiểu Long và Quý ròm lững thững đi dọc lề đường. Tiểu Long là đứa mau đói, gặp ngày khác chắc nó đã kêu trời như bông rồi. Nhưng bữa nay không có chút gì giống như vậy. Bữa nay nó quên bữa đã quá giờ ăn trưa mà nó vẫn chưa có gì vào bụng. Chẳng qua do đầu óc nó rối rắm quá.

Tiểu Long ơ hờ đạp chân lên chiếc bóng của mình, miệng cảm khái:

- Thật tao chẳng hiểu ra làm sao!

Quý ròm rầu rầu xác nhận:

- Tao cũng thế.

Như được khuyến khích, Tiểu Long ca cẩm tiếp:

- Thế là tụi mình công toi. Bọn bắt cóc mặc sức hoành hành.

Lần này thì Quý ròm phản đối:

- Không thể nói vậy được! Dù sao tụi mình cũng giúp thằng Bá tìm lại được em nó.

- Tao chẳng hiểu ra làm sao cả! – Tiểu Long lặp lại câu nói khi nãy, lần này vừa than nó vừa bút tai – Tại sao mẹ thằng Bá lại dễ dãi với bọn bắt cóc như thế? Phải để công an vào tóm cổ hết bọn chúng chứ!

Quý ròm cũng đang ở trong tâm trạng giống như bạn. Cho nên Tiểu Long bút tai thì nó vò đầu:

- Ủ, khoan hồng như vậy không đúng chỗ chút nào.

Tiểu Long nhìn mái tóc rối bù của bạn, giọng bản khoăn:

- Chả rõ mẹ thằng Bá có nộp cho bọn chúng mười triệu không há!
- Tao nghĩ là có! – Quý ròm tặc lưỡi đáp – Tao nghĩ hai bên đã thỏa thuận với nhau để cho mọi chuyện êm xuôi!

Tiểu Long dấm hai tay vào nhau:

- Tức thật! Việc gì phải nhân nhượng kia chứ. Bọn mình đã lần ra hang ổ của bọn chúng rồi mà!

Quý ròm cũng tức tối không thua gì Tiểu Long. Nó cũng muốn dấm hai tay vào nhau như thế lắm. Nhưng sợ đau tay nên rút cuộc nó cố tìm một lý lẽ để giúp cho sự tức tối trong lòng dịu xuống:

- Người mẹ nào cũng thế thôi. Cũng chẳng muốn làm om sòm rắc rối. Chỉ cốt sao cứu được con mình.

Thấy Quý ròm đem tình mẫu tử ra làm bằng chứng, Tiểu Long hết ham nói tới nói lui. Nó nghiêng răng ken két:

- Đợi cho thằng Triều về nhà an toàn rồi, tụi mình sẽ đến đồn công an trình rõ sự việc.
- Chẳng ăn thua gì đâu! – Quý ròm nhếch môi – Ngay trưa nay, bọn chúng đã cao chạy xa bay rồi.

Hai đứa vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã đến ngã ba Cây Diệp.

Tiểu Long vẫy tay:

- Tạm biệt nhé!

Nhưng Quý ròm chẳng có vẻ gì muốn tạm biệt. Nó vẫn đứng tro giữa đường, cặp lông mày nhíu lại:

- Gượm đã!
- Gì thế?

Quý ròm khoát tay:

- Tao và mày khoan về nhà vội.

Tiểu Long nhướn mắt:

- Quay lại khách sạn Hoa Hồng hả?

Quý ròm lắc đầu:

- Không! Bây giờ tụi mình đến nhà nhỏ Hạnh lấy cặp. Rồi hỏi ý kiến nó về vụ này xem sao!

Tiểu Long nhăn nhó sờ tay lên bụng, bây giờ nó chợt nhận ra bao tử nó đang lép kẹp:

- Tao chưa ăn gì cả!

Quý ròm kéo tay bạn:

- Mày cứ đi với tao! Nhà nhỏ Hạnh chắc là vẫn còn thứ gì đó cho mày bỏ vào bụng.

Nhỏ Hạnh đón tiếp hai bạn bằng ánh mắt thăm dò kéo theo câu hỏi cụt ngủn:

- Ra sao rồi?

Câu trả lời của Tiểu Long còn tệ hơn sự cụt ngủn. Nó đau khổ chỉ tay vào bụng, không nói một tiếng nào.

Nhỏ Hạnh nhìn theo tay chỉ của thằng mập, giọng thấp thỏm:

- Long bị tên bắt cóc thoi vào be sườn hả?

- Nó chưa ăn trưa!

Thấy nhỏ Hạnh lộ vẻ lo lắng, Quý ròm đã vội lên tiếng giải thích.

Năm phút sau, ba đứa đã ngồi quanh mâm cơm bày trên căn gác gỗ. Dưới nhà có phòng ăn rộng rãi, nhưng muốn trò chuyện kín đáo nên bọn trẻ quyết định bê mâm cơm lên phòng học của nhỏ Hạnh.

Nói ba đứa ngồi quanh mâm cơm là nói về vị trí địa lý, nói cho xôm. Chứ ăn thì chỉ một mình Tiểu Long ăn. Còn Quý ròm và nhỏ Hạnh chẳng hề rớ tới chén đĩa. Một là chúng đã ăn rồi, hai là lúc này một đứa đang lo nói, một đứa đang lo nghe.

Đứa say sưa nói là Quý ròm, đứa say sưa nghe là nhỏ Hạnh. Còn Tiểu Long vừa nhai nhồm nhoàm vừa thỉnh thoảng thêm mắm dậm muối vào câu chuyện ly kỳ Quý ròm đang thuật lại.

Nhỏ Hạnh ngồi im nghe, không nói một tiếng nào, chỉ có đôi mắt sau tròng kính chớp lia chớp lịa.

Quý ròm kể xong, ngược nhìn cô bạn gái, hồi hộp chờ một lời giải thích thông minh.

Nhưng nhỏ Hạnh chẳng giải thích gì cả. Nó đẩy gọng kính trên sống mũi và nói có một câu, lại là cái câu mà Quý ròm và Tiểu Long đã nói đến thuộc lòng:

- Hạnh chẳng hiểu ra làm sao cả!

Quý ròm méo xệch miệng:

- Hạnh không phát hiện ra điều gì đáng ngờ trong câu chuyện này sao?

- Đáng ngờ thì có! – Nhỏ Hạnh thủng thỉnh đáp – Chẳng hạn khi giải thoát được thằng nhóc Triều, theo lẽ thông thường mẹ bạn Bá phải cuống quýt dẫn con về ngay. Đằng này, cô ấy vẫn để con mình ở lại chỗ bọn bắt cóc, cả Bá cũng ở lại đó. Cách xử sự như thế, theo Hạnh là không bình thường.

- Đúng rồi! – Tiểu Long reo lên – Tôi vẫn cảm giác có điều gì đó không ổn trong chuyện này nhưng không rõ đó là chuyện gì. Bây giờ Hạnh nói, tôi mới biết.

Tiểu Long gục gặc đầu:

- Hèn gì cứ thấy là lạ thế nào!

Quý ròm gãi cằm:

- Thế bây giờ tụi mình phải làm sao?

- Phải gặp bạn Bá! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Trước tiên, tụi mình cần phải biết chính xác chuyện gì đã xảy ra trong khách sạn!

Nhỏ Hạnh là đứa ăn mắm ăn muối. Nên nó nói đâu có đó. Nó vừa nhắc tới thằng Bá thì tiếng thằng Bá đã oang oang trước cửa:

- Hạnh ơi, Hạnh có nhà không?

Ba đưa trẻ vội vã xô nhau xuống cầu thang, không đợi thằng Bá kêu đến lần thứ hai.

Quý ròm phóc đến chỗ cửa lưới trước tiên, giọng hấp tấp:

- Gì thế hở mày?

- Mở cửa tao vô đi!

Vừa đặt chân vô nhà, Bá lôi từ trong túi một tờ giấy, chìa ra:

- Tui mày đọc đi!

Quý ròm giật lấy tờ giấy, chúi mũi đọc. Ở bên cạnh, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng chụm đầu dán mắt vào tờ giấy trên tay bạn.

Đập vào mắt bọn trẻ là những dòng chữ quen quen: “Tám giờ tối mai, đem mười triệu đến quán cà phê Bụi ở cạnh hồ Con Rùa, đặt trên chiếc bàn trong cùng bên phải, rồi lập tức ra về. Làm y lời, con của ông bà sẽ có mặt ở nhà ngay sau đó. Lần này, nếu để lộ chuyện, hãy nói lời vĩnh biệt với con mình là vừa!”.

Kiểu chữ quen thuộc viết trên mẫu giấy học trò quen thuộc, với cái giọng tổng tiền na ná lá thư lần trước cho thấy đây là sản phẩm của bọn bắt cóc. Điều đó khiến bọn Quý ròm giương mắt nhìn nhau đầy kinh dị.

- Ở đâu ra lá thư này thế? – Tiểu Long ngơ ngác hỏi.

- Ở nhà tao. Vẫn trong kẹt cửa như mọi lần! – Bá khụt khịt mũi – Khi này, vừa về đến nhà, lượm được lá thư này, tao chạy ngay đến nhà Quý ròm. Rồi đến nhà mày. Chẳng thấy đứa nào về, tao đoán tui mày ghé đây.

- Nhưng mày đem lá thư này đến đây làm gì? – Quý ròm nhìn Bá bằng ánh mắt lạ lùng, trong một thoáng nó nghi đầu óc thằng này chắc đang gặp chuyện gì trục trặc. Ủ, dám lắm, Quý ròm lo lắng nhủ bụng, gặp chuyện căng thẳng, rắc rối suốt mấy ngày liên tiếp như thế, đâu phải thần kinh ai cũng chịu đựng nổi.

Bá có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi vặn của bạn:

- Sao mày lại nói thế?

- Không nói thế thì tao nói gì bây giờ! – Giọng Quý ròm nhồm bực bội – Thằng Triều đã về nhà rồi thì lá thư này đâu còn giá trị gì nữa! Tại sao mày không vứt quách nó vào thùng rác, lại đem đến đây?

Tới phiên thằng Bá giương mắt ếch:

- Ai bảo mày thằng Triều đã về nhà?

Quý ròm nhún vai:

- Nó về nhà hay nó còn ở đẳng khách sạn thì cũng thế thôi!

- Đẳng khách sạn nào?

- Bá ơi là Bá! – Quý ròm bứt tóc, ngay trong lúc đó nó chợt nhận ra chính cái đầu của nó chứ không phải của thằng bạn ngớ ngẩn đang đứng trước mặt nó sắp sửa nổ tung – Sao mày lăm cẩm thế hử Bá? Chẳng phải hồi trưa chính thằng Tiểu Long chạy về nhà mày kêu mẹ con mày đến khách sạn Hoa Hồng để gặp thằng Triều đó sao?

- À, – Bá đưa tay gãi đầu, lỏn lén – tao quên nói với tụi mày. Thằng nhỏ tao gặp trong khách sạn Hoa Hồng không phải là thằng Triều.

Tiết lộ của Bá khiến bọn Quý ròm chung hửng. Lúc này, nếu có một chiếc đĩa bay đáp ngay chốc xuống trước mặt chắc tụi nó cũng không thể sững sốt hơn.

Tiểu Long há hốc miệng:

- Không phải thằng Triều hử?

Bá lắc đầu:

- Không.

Quý ròm có tất cả là hai cái tai, nhưng lúc này quả tình là nó không tin được cái tai nào. Cho nên cặp lông mày nó nhúu sát vào nhau:

- Thế sao mẹ mày bảo đó là em mày?

- Ừ, nó là em tao.

Xưa nay, bọn Quý ròm đều biết Bá không phải là đứa ưa đùa cợt. Nhưng lúc này tụi nó lại không thể quả quyết được điều đó.

- Tụi tao hỏi thật mà mày lại giỡn! – Quý ròm găm gừ, vẻ bất bình.

- Tao đâu có giỡn! – Bá nhăn nhó – Thằng đó là em tao thật mà.

Quý ròm nghiêng răng ken két:

- Ngoài thằng Triều ra, mày làm gì còn đứa em nào nữa!

Bá chớp mắt, ngập ngừng:

- Tao với thằng nhỏ đó là anh em ... cùng cha khác mẹ.

Tiểu Long kinh ngạc:

- Vậy là ba mày có tới hai vợ?

- Ừ.

- Thôi chết rồi! – Quý ròm bỗng ôm đầu, lo lắng – Thế là tụi tao vô tình dẫn đường cho mẹ mày tới đụng độ với ...

Bá cắt ngang sự áy náy của thằng ròm:

- Ba mẹ tao chia tay lâu rồi.

- Mày nói gì thế? – Tiểu Long giật thót – Tao thấy ba mày vẫn ở chung nhà với mẹ con mày kia mà.

Bá cụp mắt xuống và câu trả lời của nó nghe như một tiếng thở dài:

- Người đó không phải là ba ruột của tao. Ba của tao chính là ... là ...

Nhỏ Hạnh từ nãy đến giờ đứng cạnh không nói gì, nay thấy Bá có vẻ bối rối, liền nhỏ nhẹ đỡ lời:

- Hạnh biết rồi. Ba ruột của bạn chính là người đàn ông mang kiếng đen vẫn theo dõi bạn phải không?

CHƯƠNG 10

Khi thằng Bá vừa tròn một tuổi thì ba nó bỏ mẹ con nó để đi theo một người đàn bà khác. Cả bên nội lẫn bên ngoại đều phản đối quyết liệt, nhưng ba nó vẫn một mực làm theo ý mình. Trong một đêm mưa gió, ông lặng lẽ bỏ nhà ra đi.

Mẹ nó giận ba, giận luôn bên nội, cương quyết cắt đứt mọi quan hệ, không cho gia đình chồng nhìn cháu.

Bá lên hai tuổi, mẹ nó ẵm nó rời làng lên thành phố lập nghiệp. Rồi mẹ nó gặp dựng Năm, tức là ba thằng Triều sau này.

Dựng Năm thương yêu Bá như con đẻ. Và cả hai vợ chồng quyết định không cho Bá biết gì về thân phận của nó. Lớn lên, Bá coi dựng Năm như ba ruột, chẳng thắc mắc mảy may.

Và cuộc đời Bá sẽ mãi mãi trôi qua như thế nếu những ngày gần đây ba nó không đi tìm nó.

Chả là năm ngoái, bà nội Bá qua đời. Nguyên vọng trước khi nhắm mắt của bà là tìm lại cho được Bá, đưa cháu mà mỗi khi nghĩ đến, bà luôn luôn ray rứt. Ba nó lúc này cũng cảm thấy hối hận, nhưng ông không biết tông tích gì của hai mẹ con Bá. Phải mất gần một năm trời, ông mới tìm ra chỗ ở của hai mẹ con.

Thằng Bá thuật lại câu chuyện với giọng ngùi ngùi. Quý ròm, nhỏ Hạnh, Tiểu Long nghệt mặt nghe, thấy lòng băng khuâng quá đỗi.

Mãi một lúc, Tiểu Long mới mở miệng:

- Thế ba mày làm gì trong khách sạn Hoa Hồng vậy?
- Khách sạn đó là của ba tao! – Bá gái đầu – Ba tao là giám đốc.

Bá tiết lộ:

- Ba tao xây khách sạn đó lâu rồi. Hồi trước nó có tên là Phương Đông.

Khi bà tao mất, ba tao mới đổi tên thành Hoa Hồng.

- Ngộ quá há! – Tiểu Long chớp mắt – Tự nhiên lại đổi tên.

- Không phải tự nhiên đâu! – Bá giải thích – Lễ Vu Lan năm ngoái, ba tao đi chùa cầu siêu cho bà tao. Biết ba tao vừa mất mẹ, một anh nọ gắn cho ba tao một bông hồng trắng trên ngực áo ...

- Hạnh hiểu rồi! – Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Vu Lan là mùa báo hiếu. Các thanh niên Phật tử thường gắn bông hồng đỏ cho những người còn mẹ và bông hồng trắng cho những người mất mẹ.

Quý ròm vỗ đùi đen đét:

- Hèn gì nhân viên trong khách sạn của ba mày người thì thêu bông đỏ người thì thêu bông trắng trước ngực! Hóa ra đó là sáng kiến của ba mày! Thế mà tao và Tiểu Long cứ tưởng ...

Đang hào hứng, suýt một chút nữa Quý ròm đã khai huých toẹt những nghi ngờ trong đầu, may mà đến phút chót nó tấp lại kịp.

Nhưng Bá không phải là đứa khù khờ. Nó nheo mắt nhìn thẳng ròm:

- Mày tưởng đó là dấu hiệu chỉ cấp bậc trong một băng tội phạm chứ gì?

- Ờ ... ờ ... – Quý ròm bối rối – Nhưng cũng tại ba mày nữa. Ngày nào cũng theo dõi mày, lại còn đeo kiếng đen.

- Đó là tại vì ba tao sợ gặp phải mẹ tao và bị mẹ tao nhận ra! – Bá thở ra, giọng nó trở nên buồn buồn – Ngay cả tao, ba tao cũng chưa dám lại gần bắt chuyện ...

Cứ mỗi lần thẳng Bá thở dài là ba đứa bạn nó lại cảm thấy lòng mình xao xuyến sao sao ấy!

Nhỏ Hạnh cắn môi:

- Chắc tại ba bạn cảm thấy mình có lỗi ...

- Ủ! – Bá vung tay như để xua một làn khói vô hình trước mặt – Nhưng dù sao thì mẹ tôi cũng đã bỏ qua cho ba tôi rồi. Trưa nay, hai người đã nói chuyện với nhau ...

Tiểu Long sực nhớ tới một chuyện:

- Nếu thằng nhóc đó là con ba mày, sao hồi trưa nó lại khóc đòi về?

- Nó đòi về với dì tao? – Bá mỉm cười – Gia đình sau của ba tao ở ngã tư Hàng Xanh. Chỉ có ba tao ở lại khách sạn để trông coi thôi.

Nếu cái đầu óc chậm chạp của Tiểu Long đã nghĩ ra được một câu chất vấn thì không có lý do gì cái đầu óc lanh lợi của Quý ròm lại không nảy ra được một thắc mắc nào:

- Ờ, thế còn thằng Triều?

Câu hỏi bất ngờ của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh và Tiểu Long giật thót. Nãy giờ, mãi nghe câu chuyện ly kỳ của Bá, tụi nó quên hẳn mất chuyện thằng Triều. Ngay cả thằng Bá dường như cũng quên mất mục đích đến đây của mình.

- Ờ há! – Tiểu Long đưa tay quẹt mũi – Phải nghĩ cách cứu thằng Triều ra chứ!

Quý ròm cúi xuống tờ giấy vẫn cầm trên tay, lẩm bẫm:

- Quán cà phê Bụi ...

Nó bỗng ngược nhìn Bá:

- Thế ba mẹ mày tính sao? – Đang nói, giọng nó đột nhiên ngập ngừng – Ba mày tức là, ý tao muốn nói là ... ba sau của mày ấy ...

- Vẫn nộp tiền cho bọn chúng thôi! – Không buồn để ý đến vẻ lúng túng của bạn, Bá nhún vai đáp.

- Thế ba mày vẫn giành đem tiền đi hỏ?

- Ủ. Lần này, sốt ruột quá, mẹ tao đòi đi theo nhưng ba tao dứt khoát không cho.

Nhỏ Hạnh thành linh lên tiếng, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Bá:

- Hôm qua, bạn còn ngăn không cho tụi này tham gia vào chuyện thằng Triều, sao bữa nay bạn lại đưa lá thư của bọn bắt cóc cho tụi này đọc?

- Ủ, nhất là lời lẽ hăm dọa trong lá thư này còn cứng rắn hơn lá thư hôm trước rất nhiều! – Tiểu Long phụ họa.

Bá chớp chớp mắt:

- Tôi cũng không biết tại sao. Có lẽ từ khi phát hiện ra người đàn ông mang kiếng đen là ... ba tôi, tự dưng tôi bớt sợ ...

- Í! – Quý ròm bất thần kêu lên – Nếu người đàn ông mang kiếng đen là ba mày thì rõ ràng đâu phải là thành viên của băng bắt cóc.

- Mày làm sao thế hờ ròm? – Tiểu Long hừ giọng – Chẳng lẽ đó là phát hiện mới nhất của “thần đồng” Quý ròm sao?

Phớt lờ giọng châm chọc của bạn, Quý ròm tiếp tục trình bày ý nghĩ trong đầu:

- Nếu ba mày không phải là người của bọn bắt cóc thì làm sao bọn chúng biết được chuyện tụi tao mai phục ở công viên Tao Đàn.

Nhắc nhở của Quý ròm khiến ba đưa bạn nó bất giác rung mình.

Tiểu Long nghe như có một làn gió lạnh thổi qua người, mặt lập tức méo đi:

- Ờ há.

Còn thằng Bá thì ngẩn ra:

- Tao cũng không hiểu ra sao nữa!

Hôm trước, bọn bắt cóc gửi thư kêu ba mẹ thằng Bá đem tiền tới bỏ vào chiếc lu bể trong công viên Tao Đàn để chuộc thằng Triều về. Bọn Quý ròm biết chuyện, bí mật mai phục quanh “hiện trường”. Không ngờ bọn bắt cóc đánh hơi được, chẳng những không xuất hiện mà còn tống một lá thư cảnh cáo vào khe cửa nhà thằng Bá.

Lần đó, bọn trẻ cho rằng câu chuyện đổ bể là do người đàn ông mang kiếng đen. Ông theo dõi Bá hằng ngày, thấy nó thường cặp kè với Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nên đã suy ra hành tung của bọn Quý ròm.

Nhưng bây giờ, tất cả đều biết người đàn ông đó không liên quan gì đến bọn bắt cóc. Ông là ba ruột của Bá, theo dõi Bá với mục đích hoàn toàn khác. Vậy thì bằng cách nào bọn bắt cóc biết được kế hoạch theo dõi của bọn Quý ròm vào ngày hôm đó?

Quý ròm gõ ngón tay lên trán, lẩm bẩm:

- Lạ thật đấy!

- Bọn này đúng là đáng sợ! – Tiểu Long vừa nói vừa rùn vai.

Nhỏ Hạnh nhìn Bá, vẻ trầm ngâm:

- Ngoài bạn ra, còn ai biết chuyện tụi này mai phục ở công viên Tao Đàn không?

- Không! – Bá lắc đầu.

- Ba mẹ bạn cũng không biết à?

- À, ba mẹ tôi thì biết! – Bá liếm môi – Hôm đó tôi có về nói với ba mẹ tôi. Hai người la tôi quá trời. Ba tôi còn bắt tôi ngăn không cho các bạn mò đến công viên Tao Đàn. Nhưng hôm đó tôi đến nhà từng người mà chẳng gặp ai.

Trán nhỏ Hạnh nhăn tít theo từng lời thằng Bá kể. Nó đang cố xâu chuỗi lại những sự kiện đã xảy ra từ ngày thằng Triều mất tích.

- Trưa nay, sao chỉ có hai mẹ con bạn đến khách sạn Hoa Hồng? – Mãi một lúc, nó mới lên tiếng hỏi – Lẽ ra ba bạn phải đi cùng chứ!

- Lúc Tiểu Long đến báo thì ba tôi đi vắng.

- Thế khi mẹ con bạn trở về thì ba bạn đã về nhà chưa?

- Về rồi.

Nhỏ Hạnh nhìn xuống lá thư trên tay Quý ròm:

- Vậy ai là người đã phát hiện ra lá thư này?

- Mẹ tôi.

Quý ròm đột ngột thắc mắc:

- Hình như trước nay thư của bọn bắt cóc chỉ có mẹ mày phát hiện, còn ba mày thì không?

Tiểu Long nhanh nhẩu hòa theo:

- Ồ, lạ lùng ghê há!

Bá chép miệng:

- Tại ba tao thường xuyên vắng nhà.

Rồi nó hất đầu về phía hai đứa bạn đang bắn khoăn giương mắt nhìn nó:

- Bộ hai đứa mà nghi ngờ gì mẹ tao à?

- Ồ ... không ... không! – Quý ròm bối rối – Tao chỉ hỏi thế thôi.

Tuy Quý ròm lật đật phủ nhận, Bá vẫn tỏ vẻ không hài lòng về thái độ ngờ vực của bạn. Nó khẽ nhún vai, mặt cau lại:

- Tụi mày đừng có vớ vẩn! Mẹ tao đang lo phát ốm mấy ngày nay!

- Hạnh cũng nghĩ như Bá! – Nhỏ Hạnh lên tiếng phá tan sự căng thẳng – Không người mẹ nào lại bắt cóc chính con của mình!

Thấy nhỏ Hạnh đứng về phe mình, mặt Bá từ từ giãn ra. Nhưng mặt nó mới giãn một chút xíu đã dừng lại. Vì nhỏ Hạnh đã tiếp tục lên tiếng:

- Nhưng dù sao trong chuyện này cũng có nhiều điểm rất đáng ngờ!

Nó nhìn thẳng vào ánh mắt dò hỏi của Bá:

- Hạnh vẫn chẳng giải thích được bằng cách nào bọn bắt cóc có thể biết được kế hoạch mai phục của tụi này.

Nghe nhắc đến chuyện đó, Bá lập tức xui lơ:

- Ủ, khó hiểu thật!

Nhỏ Hạnh đưa tay sờ rầm gọng kính trên sống mũi và chậm chạp hít vào một hơi dài. Trông điệu bộ của nó, cứ như thể nó sắp sửa quyết định một điều gì hệ trọng lắm.

Hai đứa bạn thân của nó là Quý ròm và Tiểu Long tất nhiên nhận ra ngay điều đó. Ngay cả thằng bá cũng cảm thấy điều khác lạ. Nên nó dè dặt hỏi:

- Bộ Hạnh phát hiện ra manh mối gì hử?

Nhỏ Hạnh trả lời Bá bằng cách nghiêm trang hỏi lại:

- Hôm trước có phải mẹ bạn dặn nếu có ai hỏi tới thằng Triều thì bảo là nó đang ở nhà cô Tám của bạn không?

- Ừ.

Bá gật đầu, chẳng hiểu tại sao nhỏ bạn mình lại nhắc tới chuyện đó.

Như để làm cho đầu óc thằng Bá rối bời hơn nữa, nhỏ Hạnh lại hỏi:

- Thế ngoài cô Tám ra, nhà bạn còn bà con nào ở gần đây không?

Bá nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu:

- Không.

- Hôm trước bạn bảo nhà cô Tám bạn ở Bến Tre phải không?

- Ừ, cô tôi ở Mỏ Cày.

Nhỏ Hạnh thành linh nói:

- Vậy sáng mai tụi mình đi Mỏ Cày!

Lời tuyên bố bất ngờ của nhỏ Hạnh làm ba đứa bạn nó chới với.

Tiểu Long há hốc miệng:

- Sáng mai?

- Ừ! – Nhỏ Hạnh thản nhiên – Ngày mai là chủ nhật, tụi mình có thể đi và về trong ngày!

- Nhưng tại sao lại kéo nhau xuống đó? – Bá kêu lên – Chuyện gửi thằng Triều về nhà cô Tám là do mẹ tôi bịa ra để hàng xóm khỏi tò mò thóc mách chứ có phải thật đâu!

- Cứ nghe theo lời Hạnh đi! – Quý ròm đập tay lên vai Bá – Chuyện đòi lăm bất ngờ, làm sao tụi mình lường hết được.

Bá không đáp lời Quý ròm mà quay sang nhỏ Hạnh, giọng bất bình:

- Ngay cả Hạnh cũng nghi ngờ mẹ tôi sao?

- Hạnh đã nói rồi. Hạnh không nghi ngờ mẹ bạn.

- Thế sao ...

Nhỏ Hạnh cắt ngang thắc mắc của Bá:

- Thì ngày mai tụi mình cứ xuống nhà cô của bạn đi đã. Nếu tụi mình tìm thấy thằng Triều, nó sẽ cho tụi mình biết tại sao nó lại ở đó. Nếu không tìm thấy, coi như tụi mình đi chơi cuối tuần, có sao đâu!

Bá nhăn nhó:

- Thế còn vụ quán cà phê Bụi tối mai?

Quý ròm nheo mắt:

- Đem tiền đi nộp là chuyện của ba mày chứ đâu phải của mày. Hơn nữa, lúc đó tụi mình đã về tới thành phố rồi.

Trước khi Bá ra về, nhỏ Hạnh nghiêm nghị dặn:

- Chuyện tụi mình đi Mỏ Cày, Bá phải tuyệt đối giữ kín, không để cho ai biết đấy nhé!

Bá gật đầu, và sáng hôm sau khi gặp nhau ở bến xe Miền Tây, không đợi ai hỏi, nó đã cười hì hì, khoe:

- Mẹ tôi hỏi đi đâu mà trưa không về, tôi bảo đi ôn tập ở nhà mấy bạn. Mẹ tôi không vặn vẹo gì, còn giúi vào tay tôi năm chục ngàn nữa.

Lúc này, bọn Quý ròm đã hoàn toàn yên tâm. Cả bọn lục tục leo lên xe đò.

Chạy hơn một tiếng đồng hồ, xe đến Mỹ Tho. Sau khi chen chúc qua phà Rạch Miễu, bọn trẻ đặt chân lên đất Bến Tre, huyện Châu Thành. Lại đón xe đi thêm một chặng.

Khi cả bọn qua khỏi phà Hàm Luông, Bá hào hứng:

- Bây giờ đi thẳng một lèo là tới.

Bá vừa nói vừa cười, và ngạc nhiên thấy tụi bạn không đứa nào cười theo nó.

Bá thụi vào hông Quý ròm:

- Tụi mày làm sao thế?

Quý ròm liếm môi:

- Tao hồi hộp quá!

Quý ròm làm Bá hơi lo lo, nhưng nó cố nhe răng cười:

- Có gì đâu mà hồi hộp.

Nó huơ tay:

- Tao dám cá với tụi mày là thằng Triều không có ở nhà cô tao. Chắc chắn em tao lúc này đang ở thành phố, chỗ bọn bắt cóc! – Bá nói tiếp với giọng như để trấn an mình – Và tối nay nó sẽ có mặt ở nhà sau khi ba tao đem tiền đến quán cà phê Bụi.

Mặc cho Bá thao thao, bọn Quý ròm chẳng hó hé một tiếng nào.

Sự im lặng của tụi bạn làm Bá đâm bực. Có cảm giác tụi này chẳng thèm đếm xỉa gì đến những điều mình nói, Bá hất đầu về phía Quý ròm:

- Sao, mày dám cá với tao không?

Quý ròm lắc đầu:

- Không.

Bá xoáy mắt vào mặt Tiểu Long:

- Còn mày?

- Tao cũng thế! – Tiểu Long rùn vai.

- Thế Hạnh thì sao?

Nhỏ Hạnh trả lời Bá bằng một câu chẳng ăn nhập gì đến sự thách thức của nó:

- Xe tới rồi kìa.

Thái độ của tụi bạn làm thằng Bá buồn bực quá. Có vẻ như chẳng đứa nào tin nó, nhưng khi nó rủ đánh cá thì chẳng đứa nào nhận lời. Được rồi, hãy đợi đấy! Bá hậm hực nhủ bụng và từ lúc đó nó ngồi thu lu trên xe, cương quyết không thèm hé môi.

Bá chỉ mở miệng khi con đường đất dẫn vô nhà cô nó hiện ra trong tầm mắt:

- Cho xuống đi, bác tài ơi!

Đối với những đứa trẻ ít có dịp về miền Tây như bọn Quý ròm thì con đường dẫn vô nhà cô thằng Bá là con đường tuyệt đẹp. Nhìn chung quauanh chỉ thấy rợp một màu xanh dịu mắt. Hai bên đường là những vườn dừa xanh ngát, nối nhau như không bao giờ dứt. Xen kẽ và nằm sâu phía trong là những vườn mận chỉ chít trái. Dọc hai bên lối đi, những lạch nước phẳng lặng nổi bật bèn những chiếc xuồng ba lá khiến khung cảnh trông thật nên thơ, thanh bình.

Lòng dạt dào cảm xúc, Quý ròm định lên tiếng khen ngợi nhưng nó chưa kịp mở miệng thì cái khung cảnh yên tĩnh đó đột ngột bị phá tan bởi một tiếng reo tỏ mỏ:

- A, anh Bá! Anh xuống đưa em về hả?

Cả bọn giật mình ngoảnh về phía tiếng reo. Đập vào mắt tụi nó là một chiếc xuồng nhỏ đang bơi dọc theo lạch nước, trên xuống có ba thằng nhóc, đứa ngồi đằng trước và đứa ngồi đằng sau đang vung mái dầm khoát nước. Còn đứa ngồi ở giữa lúc này đang nhấp nhôm đứng lên làm chiếc xuồng chao qua chao lại khiến nó phải lật đật ngồi xuống.

Không cần nói, bọn Quý ròm biết ngay cái thằng nhóc không ngừng cựa quậy đó là thằng Triều chứ không ai khác.

- Ủa, Triều! Em ở đây thật hả? – Bá dán mắt vào mặt em nó, giọng mừng rỡ pha lẫn sùng sốt.

- Sao anh hỏi kỳ vậy? – Tới lượt thằng Triều ngân tò te – Ba kêu cô Tám dẫn em xuống đây mà.

- Ba kêu? – Mất thằng Bá trợn ngược.

- Dạ, ba bảo lúc này thành phố nhiều bụi bặm quá, em lại mắc chứng viêm mũi nên ba bảo em xuống ở chơi nhà cô Tám vài hôm cho đỡ khẹt khẹt.

Bá bất giác ngoảnh nhìn bọn Quý ròm. Ánh mắt nó cho biết nó đang hoang mang tột độ. Nhìn bộ tịch của Bá, nhỏ Hạnh sợ thằng này sẽ thốt

lên những điều bất lợi, liền vội vã quay sang thằng Triều, nó cười:

- Em đừng nghe anh Bá nói đùa! Ba mẹ em kêu anh xuống đón em về đi học đó.

Lúc này chiếc xuống con đã đứng đỉnh cặp sát đường đi. Thằng Triều nhanh nhẹn nhảy lên bờ cỏ, một tay cầm lưng lẳng xâu cá lóc, một tay đập lên vai anh nó:

- Anh định đóng kịch lừa em hở?

- Ờ ... đùa tí cho vui mờ.

Nó nhìn theo hai thằng nhóc đang bơi xuống đi tuốt đằng xa:

- Máy đứa nào vậy?

- Bạn em đó. Tụi nó ở trong xóm! – Thằng Triều đáp, rồi giờ xâu có lên khoe – Sáng nay tụi nó dẫn em vô trong đĩa tát cá. Vui ghê!

Triều đưa cặp mắt vui vẻ nhìn bọn Quý ròm:

- Bạn anh hở?

- Ủ, bạn học tao đó! – Bá nhớn miệng cười – Mà đi chơi có mấy ngày mà ba mẹ phải cử cả đoàn xuống đón mày, sướng không?

Bá pha trò nhưng nụ cười trên môi nó không giấu vẻ gượng gạo. Gặp lại em nó, Bá mừng lắm. Nhưng khi sự mừng rỡ qua đi, nó lại thấy lòng nó sao sao ấy. Bây giờ thì nó biết là nhỏ Hạnh đã đoán đúng, mặc dù nhỏ bạn nó không nêu đích danh thủ phạm là ai.

Bá không ngờ người “bắt cóc” em nó lại chính là ba nó. Bây giờ nhớ lại, nó mới hiểu tại sao “kẻ bắt cóc” lại chọn lối liên lạc nguy hiểm là nhét thư vào khe cửa. Bọn bắt cóc thực sự không bao giờ đưa tin theo cách thức liều lĩnh như vậy. Nó cũng hiểu ra tại sao hôm nào mẹ nó hoặc nó ở nhà thì những lá thư kia không xuất hiện, tại sao ba nó cương quyết không cho mẹ con nó bén mảng đến địa điểm giao tiền, và nhất là tại sao cuộc mai phục bí mật của tụi bạn nó ở công viên Tao Đàn bị “bọn bắt cóc” phát hiện dễ dàng đến thế. Vậy mà những ngày qua, nó và mẹ nó chẳng nghi ngờ gì. Cũng tại ba nó đóng kịch khéo quá. Khi nghe tin thằng Triều mất tích, ông cứ nằng nặc đòi đi báo công an, bảo mẹ con nó không bị lừa sao được. Bây giờ thì Bá mới vỡ lẽ ba nó chỉ vờ hùng hổ

thế thôi, vì ba nó biết tổng thế nào mẹ nó cũng quyết liệt ngăn cản.

Đầu nghĩ lung, trên con đường về nhà cô Tám, mặc cho thằng Triều huyền thuyên cùng bọn Quý ròm, Bá chỉ lặng lẽ bước, thỉnh thoảng nói vài câu nhát gừng, chẳng đâu ra đâu.

Nhỏ Hạnh liếc Bá, thấy bạn không vui nhưng chẳng biết cách nào khuyên giải.

Chỉ đến khi nhà cô Tám hiện ra trong tầm mắt và thằng Triều ba chân bốn cẳng chạy về trước báo tin, nhỏ Hạnh mới lại gần Bá, nhỏ nhẹ:

- Tìm được thằng Triều rồi, vui lên Bá ơi!

Bá cười méo xẹo:

- Mình chỉ vui có phân nửa hà.

Quý ròm hăng giọng:

- Ba mày làm vậy chỉ do ham rượu thôi, chứ đâu có ác ý gì.

Tiểu Long gật gù:

- Ủ, có khi do bạn nhậu xúi giục cũng nên.

- Chứ tổng tiền thực sự, chẳng ai lại đòi có mười triệu cả! – Nhỏ Hạnh phụ họa – Mình đọc báo, thấy bọn bắt cóc đòi tiền chuộc tới mấy trăm triệu lận!

Quý ròm vỗ vai Bá:

- Dù sao ba mày vẫn có cái hay là không để cho cô Tám mày và thằng Triều hay biết tí gì về vụ này. Ba mày chỉ muốn vò tiền của mẹ mày thôi.

Mỗi đứa nói một câu, Bá từ từ tươi tỉnh dần. Và nó thấy ba nó không đến nỗi tệ như nó nghĩ.

Thế là nó hấp háy mắt, đùa:

- Một cái hay nữa là nhờ chuyện này mà tao được gặp lại ba ruột của tao. Nhưng theo tao, điều hay nhất trong vụ này là ...

Nói tới đây, thằng Bá bỗng dừng ngung nửa chừng khiến bọn Quý ròm sốt ruột đồng thanh:

- Là gì?

- Là tao phát hiện tao có những người bạn vô cùng tốt!

Khi nói câu đó, Bá toét miệng cười và nhìn các bạn nó bằng ánh mắt phải nói là long lanh y hệt hai giọt nước.

Không khí vui vẻ giữa bọn trẻ còn kéo dài suốt buổi trưa hôm đó, khi cô Tám kêu dựng Tám ra cái ao sau hè bắt lên cả chục con cá tai tượng làm món chiên xù đãi tụi nó.

Tiểu Long vừa ăn vừa hít hà:

- Ngon quá!

Nhỏ Hạnh xuýt xoa:

- Cá này ở thành phố đắt tiền lắm đó. Ba Hạnh vào nhà hàng, sang lắm chỉ dám gọi một con thôi!

Thằng Triều hãnh diện khoe:

- Mấy hôm nay em ăn món cá này phát ngán luôn!

Ăn trưa xong, bọn Quý ròm còn được giải khát bằng món nước dừa đặc sản.

Sau đó, bọn trẻ đi nghỉ trưa.

Nhỏ Hạnh giao hẹn với cả bọn: Chỉ nghỉ trưa chừng hai mươi phút thôi. Để đúng hai giờ chiều là bắt đầu về lại thành phố.

Mặc dù đưa nào đưa nấy tuân theo răm rắp, rốt cuộc giờ khởi hành vẫn trễ mất gần nửa tiếng đồng hồ.

Đầu đuôi là do một biến cố ngoài mong đợi: lúc bọn trẻ đang loay hoay cột các túi trái cây chuẩn bị mang ra đường lộ thì một bóng người thành linh xuất hiện ngay cửa: dựng Năm.

Dựng Năm vừa đặt chân qua ngưỡng cửa đã sững lại như trời trồng.

Dượng hoàn toàn không ngờ lại đụng độ với thằng Bá và các bạn nó ở đây.

Mấy hôm nay, sự lo lắng đến tiêu tụy của dì Năm làm dượng xót ruột quá. Thoạt đầu, lúc nảy ra mẹo này, dượng đâu có nghĩ sự thể lại kéo dài đến vậy. Dượng định gửi thằng Triều xuống nhà cô Tám một hai hôm thôi, chờ khi lấy được tiền để trang trải nợ nần cho các quán rượu quen, dượng sẽ dẫn thằng Triều về giao tận tay dì, và lợi dụng lúc vợ đang mừng mừng tủi tủi trước sự trở về của đứa con, dượng sẽ tì tê thú nhận “tội lỗi” của mình. Nhưng sự can thiệp bất ngờ của bọn Quý ròm khiến diễn biến của sự việc càng lúc càng tuột khỏi tầm kiểm soát của dượng. Hôm nghe tin bọn Quý ròm mai phục ở công viên Tao Đàn, dượng đã muốn ở nhà quách, dượng đã muốn nói huých toẹt mọi chuyện cho dì Năm biết, nhưng ngặt nỗi nếu chỉ nghe dượng nói suông, nếu không tận mắt thấy thằng Triều trở về, dì Năm dễ gì bỏ qua cho dượng, dì sẽ làm ầm lên là cái chắc.

Sáng nay, lúc nhận được gói tiền từ tay dì Năm, dượng quyết định đi một vòng trả các món nợ, sau đó lập tức đón xe xuống Bến Tre. Dượng tính rồi, dượng sẽ dẫn thằng Triều về, không thể trì hoãn lâu hơn nữa. Rồi dượng sẽ xin dì tha thứ. Rồi hai vợ chồng sẽ bàn bạc với nhau. Thằng Triều sẽ không biết gì. Y như chuyện dượng gửi nó xuống nhà cô Tám là chuyện dì dượng đã thống nhất từ trước. Thằng Bá cũng thế, nghĩa là cũng sẽ không biết gì. Dượng sẽ bảo nó đó là trò đùa do dượng bày ra, với sự phụ họa của dì.

Dọc đường đi, ngồi trên xe đò, dượng tỉ mỉ sắp xếp mọi thứ trong đầu. Và dượng sung sướng khi thấy không có một kẽ hở nào trong kế hoạch hoàn hảo của dượng. Dượng phục tài mình quá.

Thế mà vừa đến nơi, chỉ mới đặt chân qua ngưỡng cửa, mọi sắp xếp của dượng bỗng chốc sụp đổ tan tành.

Dượng há hốc miệng, những muốn thụt lui lại nhưng chân dượng đã cứng đơ. Và cũng bởi ngay lúc đó bọn trẻ đã nhìn thấy dượng.

Thằng Triều chạy ào ra, choàng tay ôm lấy ba nó:

- Ba!

Cô Tám mỉm cười:

- Anh cẩn thận gớm! Đã sai bọn trẻ xuống đón thằng Triều về, mà vẫn chưa yên tâm sao?

Trong khi Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh nháy nhau quay mặt đi chỗ khác thì thằng Bá tùm tùm:

- Tính ba con xưa nay vẫn cẩn thận vậy đó cô!

Thằng quý con làm dựng Năm nhột nhạt quá.

Nhưng dựng không biết làm gì hơn là cười gượng gạo:

- Ờ ... ờ ... tôi cũng muốn sẵn dịp này ghé thăm cô dựng ...

Cô Tám lại cười nói:

- Thằng nhỏ đi mấy ngày, chắc anh chị nhớ nó lắm?

- Ờ ... nhớ chứ! – Dựng Năm trả lời mà mặt đỏ rần.

Thằng Bá ác nhờn lại cười khì, chêm vô:

- Ba con nhớ sơ sơ thôi, mẹ con mới nhớ dữ!

Từ lúc đó cho tới lúc dắt thằng Triều quay trở ra đường đón xe, dựng Năm như ngồi trên đồng lửa. Dựng vừa mắc cỡ vừa lo lắng trăm bề, bụng dạ cứ thấp tha thấp thỏm.

Đã vậy, thằng con trời đánh của dựng cứ luôn miệng cười hì hì, không có chuyện gì đáng cười cũng nhe răng khỉ ra cười khiến dựng càng thon thót.

Dựng nhíu mày suy tính: Đợi lúc lên xe, mình giành chỗ ngồi cạnh nó, rồi kiếm cách nói chuyện phải trái với nó mới được.

Sở dĩ dựng Năm phải cực lòng “sắp xếp” cái “kế hoạch” còn con đó, bởi dựng không biết một khi đã toét miệng ra cười như vậy, thằng Bá đã thông cảm cho dựng và quyết định quên đi câu chuyện đáng quên đó từ lúc nãy rồi.

Thành phố Hồ Chí Minh 2001